CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R.S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25.
Telefax : 50.64.44

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 476)
4 pagini — 5 lei
VINERI
18 octombrie 1991

Luxul de a trăi

Pentru a trăi, și nu pentru a trăi în lux, s-a jertfit tineretul eroic în Revoluție. Pentru a trăi într-o societate liberă, a garantării demnității umane, cu tot ceea ce decurge din acest concept, batjocorit timp de decenii. Înfringerea revoluției prin tot ce a urmat, din decembrie '89 încoace, instaurarea cinicului Directorat — dacă e să trasăm o paralelă cu Revoluția franceză din 1789 — adică grabnica preluare a Puterii de o clică de inverșunați profitori, pot fi temeinic considerate o victorie a Reacțiunii în termenii cei mai clasici. Și ca să nu ne poticnim în cuvinte : a reacțiunii comuniste.

Libertatea costă scump, ne comunică guvernanții, taxele ei de întreținere nu sînt la îndemîna oricui, fiindcă se calculează la costurile pieței mondiale, către care ne îndreptăm cu fiecare salt al prețurilor. Urcăm pe o scară, fiecare dintre noi, laică reflectare a celei biblice care duce spre cer, iar cei prin fire nedotați se vor prăbuși în neant, ca în sulfuroasele flăcări ale Gheenei. Lecția mi se tot repetă prin toate gurile massmediei în ideea, ajunsă loc comun, că nu va mai trezi nici o reacție.

Viața e a celor viguroși, triumful al cutezătorilor. Meditam la acest sumar mod de a întoarce spatele unui întreg popor, sfîrșit cum tocmai eram de șocul noilor tarife poștale. Corespondența cu străinătatea constituia piatra de încercare a fidelității față de regimul comunist : bunul cetățean, constructor al socialismului, refuza să scrie în străinătate, datoria sa fiind să respingă orice contacte, burse, ocazii ce i s-ar fi oferit — tot atîtea curse infame și invitații la trădarea Patriei — se ferea să divulge prin misive fie și moartea canarului sau căderea zăpezii. Dacă totuși un răspuns trebuia trimis, arta marilor epistolieri de a spune totul în cîteva spirituale întorsături de frază era un fleac față de aceea a emițătorului național de a nu spune nimic pe 2—3 pagini ale unei scrisori. Cunose de altfel pe cineva care-și scria corespondența externă la indigo, păstrînd și începînd copilele, pentru cazul cînd ar fi avut nevoie. Și culmea — a avut !

Acum, în căutarea unor timbre de valoarea bancnotelor, nu vom mai scrie deloc în străinătate. Și, fireșe, rar în țară. Nu vom mai putea expedia o carte românească, odată ce, oricît ar fi ea de scumpă, tariful poștal îi va întrece de zece ori valoarea. Taxele de expediere a unui obișnuit colet poștal cu cărți vor echivala salariul mensual.

Dezinformarea totală, visul cel mai drag al făuritorilor raiului socialist, se înfăptuiește sub ochii noștri, părintește patronată de dl. Ion Iliescu, reputatul autor al teoriei inefabilelor raporturi între complexitate și complicație ridicate la pătratul dificilului. Reprezintă ea, cu adevărat, prețul libertății ? Să fim serioși ! Cîneva, acolo sus, dar nu tocmai în stratosferă, ne consideră imbecili, strunindu-ne pe făgașul celei mai umilitoare existențe de turmă, cu repetate asigurări că așa trebuie să fie, că totul este în regulă, conform tuturor protocoalelor, a manualului. Este vorba de manualul bunului platnic. Cetățeanul își plătește, logic, alegerea făcută la 20 mai 1990. Votul respectiv a devenit, așadar, păcatul originar, acea mușcătură în măr de pe urma căreia Paradisul s-a închis muritorilor. A trăi însemna o ispășire, în credința celor vechi. În opinia guvernanților noștri, constituie un lux. Așa cum sîntem încurajați să nu ne rușinăm a cumpăra cu bucata mărul sau căpșuna ori sfertul de kilogram de carne, probabil că noul ministru însărcinat cu protecția nivelului de trai ne va oferi rețeta expedierii unei jumătăți de scrisori, într-o jumătate de plic. Sau sferturi de carte poștală. Și să muncim mai mult, mai bine, mai eficient...

Deasupra porții de intrare a celui mai mare lagăr de exterminare nazist străjuia lozinca, în litere uriașe : „Prin muncă, spre libertate". Acolo era vorba neapărat de eliberarea cea din urmă. Cel puțin diriguitorii naziști dispuneau de importante cantități de gaze, necesare operației. Experimental, la noi, s-au folosit cele lacrimogene. Plînsul ușurează ! Sau, cum suna o celebră replică din teatrul absurdului, despre Cutare : „Plînge... deci există !"

Dar, nu-i așa, nu e demn să te plîngi !

BARBU CIOCULESCU

„NEOCONCORDANȚE" între domnii ILIESCU și STOLOJAN

Ar fi trebuit ca joi dimineața în jurul orei 9, Președintele Ion Iliescu să se întîlnească cu noul guvern al domnului Stolojan. Reprezentanții massmediei s-au bucurat și de această dată de o atenție deosebită din partea departamentului de presă al președinției. Inițiați au fost anunțați despre „întîlnire", iar apoi, cu cîteva minute înainte de „ora de primire", despre contramandarea — anularea acesteia. Profesionalism curat care nu își poate etala în totalitate virtuțile, dat fiind haosul ce probabil domnește (chiar) și la Cotroceni (într-o anumită aripă a palatului). Tot ce știm este că neîntîlnirea a avut loc datorită „unei neconcordanțe între cei doi" (citat).

Se prea poate ca domnul președinte să fi fost „prins" cu alte probleme arzătoare. Poate chiar cu cercetarea modalităților de rezolvare a doleanțelor greviștilor foamei din fața unei intrări la Președinția României.

În spatele „neconcordanței" pare să fie ceva cu implicații mai largi. Domnul Theodor Stolojan avea programată pentru ora 11,00 o conferință de presă. Ea a fost amînată pînă seara în jurul orei 19. Sperăm să-l întîlnim totuși, astăzi, pe domnul prim-ministru.

CLAUDIU DOLTU

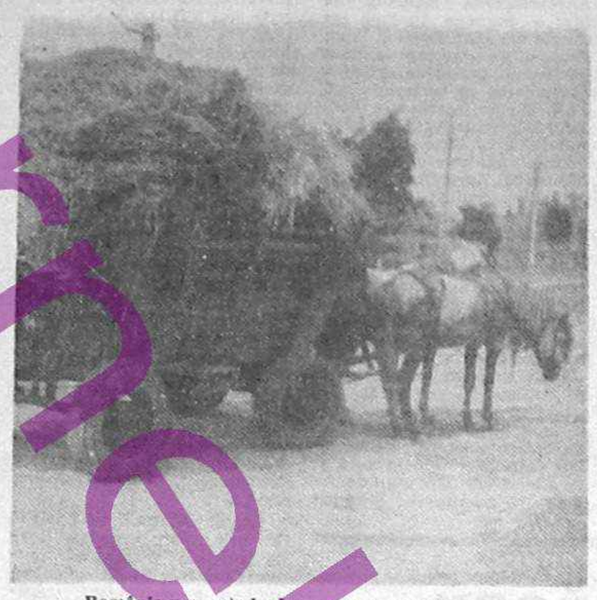

România pornește la drum cu un nou guvern

NOUL GUVERN AL ROMÂNIEI — PRIZONIER AL FSN

— Declarațiile d-lui Ion Diaconescu —

După trei săptămîni de la depunerea mandatului d-lui Roman, echipa propusă de noul prim-ministru Theodor Stolojan își face intrarea în viața politică românească.

Noua echipă guvernamentală, compusă în marea ei parte din F.S.N. sau „independenți" acreditați de acest partid, cuprinde însă și reprezentanți P.N.L., M.E.R. și P.D.A.R.

„Oricum o astfel de formațiune politică va avea dificultăți majore în guvernare — ne declară dl. Ion Diaconescu prim-vicepreședinte al PNȚCD — pentru că va trebui să se sprijine pe actuala formațiune parlamentară majoritară, F.S.N.-ul și deci va fi oarecum prizoniera acestei majorități. Pe de altă parte, fiind într-o fază preelectorală, toate formațiunile din noul guvern vor fi preocupate să-și facă propria propagandă, prin măsuri mai mult sau mai puțin populiste. Noi am cerut încă din ianuarie 1990 să se facă separația între administrația de stat și lupta partidelor politice. În această situație însă, caracterul politic al unui ministru este dat în primul rînd de partidul pe care-l reprezintă, trebuind să respecte interesele acelui partid.

Intenția noastră este de a menține legăturile, atît cu partidele semnatare ale Convenției pentru Instaurarea Democrației, cît și cu cele din Forumul Democrat Antitotalitar. Sperăm că se vor găsi puncte comune pentru a putea continua legăturile cu partidele semnatare ale Convenției. Va fi desigur mult mai dificil, pentru că pînă acum demarcația dintre cele două tabere — guvern și opoziție — era clară ; acum va trebui să găsim o altă linie de separație între cele două tabere".

AMELIA NEACȘU

TELEX „DREPTATEA"

MINISTRU MER FĂRĂ CONSULTAREA PREȘEDINTELUI MER ?

Într-o declarație făcută unui redactor al Rompres, domnul Toma George Maiorescu, președintele Mișcării Ecologiste din România, a ținut să remarce, referindu-se la actuala componență a guvernului Stolojan : „Sînt complet derutat. Nu mă așteptam la o asemenea evoluție a lucrurilor, fără să fim consultați. Am pornit de la premisa unui guvern național, de largă deschidere și am ajuns la un guvern tripartit, în care unul din componenți — Mișcarea Ecologistă din România deține... un singur portofoliu. Oricum, să fie într-un ceas bun !"

CRUȚAȚI TEZAURELE CULTURALE !

Luînd act de amenințarea care continua să planeze asupra orașelor de pe coasta dalmată, ca și asupra altor situri istorice de primă însemnătate, ca urmare a escaladării conflictului din Iugoslavia, Comisia Monumentelor, Ansamblurilor și Siturile Istorice face, într-un protest înaintat, spre difuzare Agenției Naționale de presă „Rompres", apel la rațiunea părților angajate în conflict pentru cruțarea atît a vieților omenești, cît și a bunurilor culturale.

Creații ale civilizațiilor ilIră, greacă, romană, bizantină și romanică, salve medievale, monumentele istorice și celelalte valori culturale nu sînt numai o moștenire pentru popoarele sud-slave, ci fac parte din patrimoniul întregii umanități — se arată în protest. (Rompres)

CURSURI DE LIMBA EBRAICĂ

La Liceul „Mihai Viteazul" (cabinetul de limbă română) din București a avut loc deschiderea cursurilor de limba ebraică pentru adulți în anul școlar 1991—1992.

Cu acest prilej, au luat cuvîntul domnul Zvi Mazel, ambasadorul Statului Israel la București, precum și domnul Victor Birlădeanu, secretarul general al Asociației culturale de prietenie România—Israel.

MUREȘ: STAREA ȘOMAJULUI

Peste 900 dintre absolvenții promoției 1991 sînt înregistrați la această dată ca șomeri în județul Mureș, 17 dintre aceștia avînd studii superioare, 623 liceul și 273 fiind absolvenți de școli profesionale.

Ca structură a profesiilor, cei mai tineri șomeri, adică cei care nici nu au avut plăcerea de a cunoaște tainele profesiilor pentru care s-au pregătit sînt specialiști în construcții de mașini, tehnicieni în construcții civile și industriale și agricoli, muncitori în comerț — domenii în care există o lipsă de forță de muncă, dar pentru care agenții economici și societățile comerciale manifestă dezinteres.

Singura soluție reală: o economie socială de piață

Într-o economie și o societate ca cele din România, realizarea unei economii sociale de piață este singura soluție valabilă și reală, care are în vedere interesul întregii națiuni.

Concept esențial al democrației creștine, economia de piață cu valori sociale, cunoscută sub numele economia socială de piață, se bazează pe ideea că deși economicul este un criteriu important, el nu este unicul, valorile sociale au o importanță cel puțin la fel de mare.

Caracterizată în primul rînd prin descentralizarea economică, statul fiind astfel doar unul dintre multele centre de decizie, cu rol limitat la o serie de reglementări (legislative, fiscale etc.) urmărind stimularea economiei, economia socială de piață se caracterizează ca economia marilor echilibre.

Nu este vorba numai de acele echilibre materiale, măsurabile (monetare, financiare etc.), care sînt desigur indispensabile gestiunii unei economii solide, ci tocmai de acele echilibre mult mai greu de „măsurat", care se manifestă în intermediul Indivizilor și instituțiilor care-i reprezintă.

Tocmai nerespectarea acestor echilibre duce la cele mai grave perturbări socio-economice.

Desigur că în realitate căutarea și obținerea echilibrelor economico-sociale nu sînt deloc ușoare.

Dar — și aceasta este tocmai o caracteristică esențială a sa — economia socială de piață este singura care are disponibilitatea și potențialul necesar pentru a întreprinde o asemenea acțiune esențială. Căci, chiar dacă nu se poate atinge obiectivul superior, ea este cea care urmărește și reușește să nu se ajungă la **dezechilibre insuportabile.**

Orice societate umană este conflictuală. (Cea „înregimentată" de sisteme totalitare este numai în aparență lipsită de asemenea conflicte). De aceea se impune în mod obiectiv un dialog social permanent.

Este o a doua mare caracteristică a naturii economiei sociale de piață, deoarece nu este vorba de acel dialog purtat între organizații și instituții diverse, care în cele mai multe cazuri devine steril, rupt de realitate, ci de un dialog care presupune și produce participarea individului.

> • Economicul nu este unicul criteriu • Economia marilor echilibre • Justiție și solidaritate socială • Dialog social și participare.

Nu întîmplător direcția de evoluție a economiei sociale de piață a fost definită (Pierre Durrieux) ca economia participativă de piață.

Ținînd nu numai seama de necesitățile sociale, ci și de o justă distribuire a rezultatelor dezvoltării economice, la nivel micro și macro, participarea, în accepțiunea democrat-creștină, presupune implicarea factorilor economici sociali, asigurîndu-se astfel constientizarea problemelor și degajarea unor soluții viabile.

Pornim în susținerea acestei idei de la un fapt real. În lumea contemporană avem de-a face cu o societate puternic informatizată, cu alte cuvinte o societate a comunicării. Este deci practic imposibil ca relațiile interumane să evolueze într-o altă direcție decît aceea a dialogului și participării.

De altfel, tocmai lipsa unui asemenea dialog, lipsa dorinței de a căuta un echilibru minim ce caracterizează acțiunea puterii actuale, constituie una din cauzele gravei crize economice sociale și morale a României.

Mai mult decît atît, o societate modernă, care să-și merite acest nume, nu poate să nu țină seama, chiar în condițiile unor evoluții rapide, uneori socante, de solidaritatea socială.

Aceasta nu înseamnă că economia socială de piață nu acceptă și nu recunoaște inegalitățile. Dar este vorba numai de acele inegalități create prin diferențele din domeniul eficienței și productivității.

Orice altă inegalitate, în special cele determinate de așa-zisele „drepturi cîștigate", sau dintr-o poziție privilegiată etc. sînt inacceptabile.

Prin aceasta democrația creștină este complet diferită de liberalism, care exacerbează individualismul promovînd modelul social al „celui mai tare", cît și față de socialismul colectivist care anulează individul.

O economie socială de piață, prin atributele sale esențiale : descentralizarea economică pe fondul funcționării reale a mecanismelor pieții, grija față de cei defavorizați prin principiile de solidaritate și dreptate socială, implicația participativă la dialogul social, se constituie credem ca soluția cea mai reală și potrivită intereselor generale ale țării.

Din păcate însă, puterea actuală, indiferent de formula guvernamentală existentă, este și va rămîne departe de o asemenea perspectivă.

Și aceasta pentru că îi lipsește, ei și multor altor formații politice, o ideologie politică clară și generoasă.

Democrația creștină nu se află undeva între liberalism și socialism, ci se situează deasupra lor !

RADU VASILE

O nouă diversiune reușită

Cînd minerii veneau pentru a patra oară în București, dl. Roman proceda conform unei rețete verificate, adică îndelung uzitate : dacă te doare capul, te lași călcat pe bătătură și uiți de migrenă. Așa că a descoperit guvernul transilvan de la Budapesta, care în două zile s-a dovedit a fi un balon văzut de la București. Rachetă. Iată că, în vreme ce dl. Snegur declara la Dubăsari că republica Moldova cauută recunoașterea internațională ca stat autonom, sugerînd respingerea curentului unionist, senatul României ridica la rang de catastrofă națională spusele unui exaltat al cărui nume l-am și uitat. Însăși Camera a dat a doua zi un comunicat moderat, atenționîndu-i și pe extremiștii unguri și pe extremiștii români, ceea ce înseamnă că în final cooperativa de pe Deal realiza corect dimensiunea evenimentului. Mărturisesc fără teamă că de cîte ori îi aud pe d-nii Văcaru, Vulpescu, Ceontea, Dumitrașcu pledînd „cauza poporului român" mă trec fiori și o adîncă rușine mă copleșește. Oare chiar nu mai are nația asta echilibru ? Eu cred că îl are, însă intoxicată de răgușelile incoerente ale numiților, riscă să-și piardă cumpătul. Departe gîndul că ungurii n-au extremiștii lor. Însă ei este și provocat. Nu altă decît R. mare, cea lăudată de dl. Dumitrașcu în „cuvînt către frații secui", cerea izgonirea ungurilor, evreilor, țiganilor, ba chiar a românilor cumsecade, din țară ! Cum puteau reacționa minoritățile respective ? Moderații au păstrat calmul, extremiștii s-au considerat îndreptățiți să-și continue ideile. În scurta transmisiune de la Tg. Mureș, N. Băciuț a intervievat cetățeni maghiari cerîndu-le părerea. Majoritatea nici nu se gîndiseră la separatism. Dar le-am dat noi, prin persoanele numite mai sus, „temă de luptă" și pe măsură ce senatorul de Suceava se va supăra că dl. Szócs călătorește cu mașina proprie și nu cu turma cheferistă, radicalizarea minorităților se va adînci. Între timp la Chișinău, dl. Iurie Roșca se zbate să creeze un curent puternic unionist ! Așadar, senatorii noștri ne-au abătut atenția de la Basarabia și de la necazurile tranziției. În plus și-au mai strîns niscaiva conturi electorale personale. Periculos joc, un fel de leapșă politică. Sau alba-neagră, de maidan !

VIOREL ȘTIRBU

Episcopul TŐKÉS LÁSZLÓ:

„Este vorba nu de hotarele Transilvaniei, ci de acelea ale democrației"

În ziarul Temesvári Új Szó din 10 octombrie 1991, a apărut un interviu colectiv cu dl. episcop Tőkes Laszlo. Redăm un fragment :

INTREBARE : În presă, și nici mă refer în primul rînd la cea din Ungaria, sînt publicate adesea hărți care prezintă Transilvania împărțită în cantoane. Care este părerea dvs. în această chestiune ?

TŐKES LASZLO : **Am afirmat de o sută de ori că Transilvania aparține României. Că nu există om întreg la minte care să-și închipuie că pentru interesele a două milioane de maghiari ar putea fi alipiți Ungariei șase milioane de români. Nici un fel de corecții ale frontierelor nu se pot face fără consultarea și împotriva voinței majorității. Întreagă această problemă a frontariilor este un foc aprins și întreținut în mod artificial. În realitate este vorba nu de hotarele Transilvaniei ci de cele ale democrației.**

Sărbătorim, sărbătorim...

Din surse oficiale, aflăm că, în cîteva întreprinderi bucureștene, bilanțul primelor 8 luni ale acestui an este pozitiv — chiar încurajator — în ciuda blocajelor (financiare, economice) care mai survin din pricina organizării pline de fisuri și traume post(?)-comuniste. Într-o recentă intervenție, domnul Adrian Severin este chiar mai tranșant, recunoscînd în aceste structuri remanente — rețele de tip comunist care „se împotrivesc schimbărilor economice". Întreaga rețea economică este încă infectată de toxinele unei administrații senile : exportul a fost și este minat de dispariția sistemelor de plăți specifice Internaționalei sovietice, iar furnizorii interni par, mai degrabă, interesați de diverse caramboluri economice, frizînd uneori ridicolul, alteori de-a dreptul penalitatea.

Cu toate acestea, ROCAR și Pipera SA pretind, și nimeni nu le poate contrazice, că rata rentabilității e în creștere. Bufeul a atins maxima în trimestrul al doilea din anul acesta. Ce înseamnă această victorie de care, iată, se bucură, în primul rînd consiliile de administrație ale fabricii și în ultimul rînd — numai dacă pot — muncitorii ? Înseamnă că rentabilitatea a crescut, din trimestrul al doilea 1991 cu cîteva procente, față de 1990.

Nu puține sînt consiliile de administrație care îmbracă realitatea frustă în retorica festivă, de sfîrșit de cincinal. Iar, ca mai mereu, canalele oficiale de informare nu fac decît să agraveze criza de limbaj care s-a instaurat între noi și putere.

Creditele interne sînt ineficiente, cele externe abia acoperă necesarul cu un luciu strălucitor. Disfuncțiile organizatorice ar necesita soluționarea grabnică, pentru că nu mai aparțin de multă vreme economicului. Oricîți bani ai risipi din pușculița publică, e greu de imaginat că, fără a da o bază durabilă sistemului economic, poți clădi un edificiu rentabil ! Legea privatizării urma să dea primele roade în octombrie : mai multe întreprinderi trebuiau să fie propuse pentru licitație. Era, poate, cel mai concret semn că puterea consimte să-și cedeze prerogativele sectorului particular. Însă această promisiune făcută de premierul Roman nu mai pare de actualitate. Ba chiar, după cum lesne observăm, forțe politice, deocamdată prudente, încearcă să limiteze reforma la un „socialism de piață". Aceasta ar fi vrut puterea să fie punctul de vedere din care să privim revolta minerilor : cititorul superficial ar fi trebuit să înțeleagă

SORIN ȘERB

(Continuare în pag. a 2-a)

Dedesubturi balcanice

Nu mai avem prieteni printre vecini

Bulgarii au motivat refuzul de a-l primi ca oaspete pe președintele Iliescu într-un mod cît se poate de diplomatic. Anume că între România și Bulgaria s-ar fi creat un obstacol ecologic. „Este meritul" d-lui Iliescu de a ne fi avertizat că lucrurile sînt mult mai complicate. Spunîndu-ne că sursa poluantă de la Giurgiu nu mai există, a trebuit să ne gîndim că altele vor fi fost pricinile rezervelor d-lui Jelev. Și anume, înaintea alegerilor din Bulgaria, președintele acestei țări n-a vrut să nemulțumească electoratul avîndu-l ca oaspete pe singurul șef de stat din est care mizează totul pe cartea d-lui Özal. Poate că minoritatea turcă din Bulgaria ar fi fost curtenitoare cu dl. Iliescu, dar oficialitățile de la Sofia au preferat să evite orice surprize. Ne amintim, pe de altă parte, că încă de pe vremea lui Jivkov vecinii noștri deschiseseră granița cu Grecia. Diplomația noastră n-a reușit să fie la înălțimea tradiției înaintașilor, care au știut să țină cumpănă în afacerile balcanice. Din sursă de primă mînă, cunosc orientarea P.U.N.R. înspre Înalta Poartă, orientare scumpă și d-lui Iliescu. Motivația ar fi următoarea : turcii sînt o mare forță militară ! Ce nu știu acești politicieni e că Turcia este totuși membră a NATO, prin urmare nu beneficiază de libertate absolută de mișcare. Nu cunosc politicienii noștri nici faptul că Grecia este și ea membră a NATO și, în plus față de Turcia, este și membră a Comunității Economice Europene. Stringînd fără discernămînt relațiile cu Ankara, neîndoielnic Atena s-a simțit ofensată. De asemenea, poziția românească față de războiul civil din Iugoslavia, excesiv favorabilă naționalismului extremist sîrbesc, a izbutit să ne singularizeze și în Balcani. Mai spre nord și mai spre vest, iarăși s-a acționat fără înțelepciune. Nu faptul că s-a creat trilaterala ar trebui să ne nemulțumească, ar trebui să ne îngrijoreze că tocmai Ceho-Slovacia, în mod tradițional legată de noi, ne-a părăsit. Dl. Năstase, cu binecuvîntarea președintelui Iliescu, a atins performanța de a nu-și descoperi printre vecini nici un prieten. Aceasta e o enormă greșeală !

V. Ș.

VASILE ANDRU:

„Părinții mei sînt ultimii clăcași ai pămîntului"

M.L.: „Nu dreptatea, ci Cartea!", așa ai spus în romanul MUNTELE CALVARULUI, scris în 1988 și tipărit recent. Adică dreptatea nu era cu putință atunci, și mizai pe Carte, răscumpărai înfrîngerea prin Text. Întrebarea este dacă răsturnările sociale și politice au modificat această strategie a ta de scriitor, Vasile Andru. Deci, acum, în 1991, dreptatea sau Cartea?

V.A. În acest moment, nici dreptatea, nici cartea. Timpul dreptății n-a venit încă, iar timpul cărții este praf și pulbere. Am cîștigat doar dreptul de a striga deschis că este nedreptate în țară și-n om. Pînă cînd? Recent a venit la redacție la mine, disperată, o profesoară din sudul țării; îmi spune că băiatul ei, student a fost ucis bestial în bătaie de fiul unui fost șef în Direcția județeană de miliție, și dreptate nu se face. Iată că tema din *Muntele Calvarului* se repetă și azi... Există o nedreptate care ține de înapoiere, și alta care ține de labilitatea sistemului politic. Dreptate înseamnă o atitudine corectă față de lege, asta se cîștigă mai ales prin interiorizarea legii. A interioriza legea înseamnă a cîștiga reflexul legii, a o simți ca pe ceva intim. Va trece timp și suferință pînă să interiorizăm legea.

ML.: Propui, în MUNTELE CALVARULUI, o formulă admirabilă: „Ca să existi, trebuie trudă și miracol; trudă e păstrătoarea vieții, miracolul e luminarea ei, saltul, mutația." Te-aș întreba: miracolul românesc din acel Decembrie '89 s-a transformat într-un coșmar care zădărnicește orice fel de trudă?

V.A.: Nu trăim un coșmar, ci un context politic entropic, deviat, dezechilibrat. Ieșirea dintr-un exces se face prin alt exces. După excesul de rigiditate și de *Yang* care a însemnat tiranie, urmează acum excesul de *Yin*, de respingere a legii și aceasta, în planul social românesc, înseamnă explozie de interese individuale, inițiative haotice, împrăștiere.

M.L.: În Decembrie '89, cei mai mulți dintre noi, românii, știam că sfîrșitul societăților totalitare fusese pus la cale. Și totuși, cînd ne-a ajuns rîndul după Germania, Cehoslovacia, Bulgaria, am explodat cu o intensitate pe care traiectoria noastră de astăzi o ridiculizează. De ce? Subconștientul național a refuzat dirijismul Kremlinului? Am simțit nevoia unei ispășiri pentru vina de a fi fost cu toții părtași la dezastrul unui întreg popor?

V.A.: Intensitatea „exploziei" românești din Decembrie nu trebuie tălmăcită atît de cerebral. Lucrurile stau mai tragic și mai firesc. Inginerul T.A. (34 de ani), pe care-l cunoști bine, a riscat să fie împușcat lîngă Dalles: acolo era lupta lui și numai a lui, și el ar fi dus-o pînă la capăt. Prin asemenea repere vii și cumplite caută să-ți explici evenimentul Decembrie 1989, și abia după aceea prin Malta sau prin conjuncții astrale...

M.L.: Aș vrea să privim spre altă zonă de suferință a neamului, spre Basarabia și Bucovina. Pînă unde crezi că este posibilă ridicarea frontierelor impuse prin pactul Ribbentrop—Molotov?

V.A.: Un basarabean îmi spunea, cu luni în urmă: „Nu știu ce va aduce ziua de mîine!" Iată că s-a votat în Parlamentul de la Chișinău „Declarația de independență a Moldovei și de ieșire din componența URSS". Istoria își accelerează ritmul. Prietenul meu basarabeanul îmi zice cu sentimentul urgenței: „Iarăș stăteam lăsați singuri la hotarele Europei, de către patria mamă, așa cum am fost 200 de ani!" I-am răspuns: Și nici măcar nu este o scuză faptul că România însăși e teribil de singură la marginea Europei!

M.L.: Cum vezi configurația de mîine a satului românesc, de a cărui revigorare depinde ieșirea din criza economică?

V.A.: În problema asta va trebui să aflu părerea părinților mei, care sînt ultimii clasici ai țărăniei și ai răbdării universale. Tata are 83 de ani, a trăit să apuce ziua cînd recapătă o parte din ogorul care i-a fost smult în 1962. Dar agricultura noastră e aruncată îndărăt cu 100 de ani. Părinții mei sînt foarte tonici, ca și cum nici nu-i chiar așa de rău să trăiești în secolul 19... În fine, încă nu știu dacă satul ne poate salva, sau dimpotrivă, el însuși trebuie salvat.

M.L.: Care sînt șansele pe care le mai are astăzi societatea românească pentru a-și grăbi vindecarea?

V.A.: Nu societatea română, ci numai politica română este bolnavă. Societatea română este sănătoasă și păguboasă... Așadar, nu vorbim de vindecare, ci de echilibrare. S-a acreditat la noi mentalitatea: decît să muncesc degeaba, mai bine să stau degeaba. Acum însă ne ajunge cuțitul la os. Începe o alertă. În loc să stăm degeaba, cum ne-au învățat vremurile, începem să muncim pe degeaba.

M.L.: Crezi că soluția ISIHASTĂ, sau de spiritualitate în genere, este oportună? La nivel individual chiar, cînd trebuie să alegi între urgență și esență, cu greu reușești să cedezi celei dintîi. În fond, Iisus, nu l-a putut concura pe Baruba. Programul de salvare imediată ale comunităților umane, nu utilizează divinul?

V.A.: Aș zice că dimpotrivă, soluția spirituală ne face puternici. Noi sîntem slăbiți pentru că am fost frustrați de mîncare și de mistică, cei doi *m* ai vieții. Ne-a lipsit experiența proteinei superioare și experiența misterului. Programele de salvare a comunităților utilizează, în stări limită, adesea la modul inconștient, depozitele de energie activate în prealabil de trăirea spirituală. Astăzi sîntem în derută și-n faliment total nu pentru că n-avem mașini de făcut dolari ci pentru că sîntem în deficit energetic, biopsihic, spiritual. Oamenii vor alege tot mai mult calea spirituală, nu de plăcere, ci de nevoie. Așa cum azi ești exclus social dacă ești analfabet, așa mîine vei fi nimicit de competiția planetei dacă nu te vei întări prin experiența sacrului, experiența misterului omenesc și supraomenesc, transcendental. Alfabetizarea spirituală, iată faza obligatorie care ne așteaptă.

M.L.: „Suferă cît vrei, dar pe ei programează-i cu victorie." Dă-mi voie să închei folosind acest precept care îți aparține. Nu înainte de a te întreba care e cel mai important program sofronic de care avem nevoie acum?

V.A.: La această întrebare încerc să răspund prin viitoarea mea carte, *Sugestii pentru o terapie a destinului*. Sper să apară peste cîteva luni.

Interviu consemnat de
MARIA LEOVEANU

— Nu pot ghici, maică, viitorul P.S.M.-ului, că n-are...

90.000 tone hîrtie la export

La 1 octombrie 1991, ministrul comerțului și turismului, domnul Constantin Fota, semna ORDINUL NR 61 **privind regimul de export în anul 1991**. Să înțelegem că pînă acum nu s-a făcut export în acest an sau că Ordinul era necesar ca instrument legal în orientarea tranzacțiilor la TIB '91? De fapt acesta anulează ordinele precedente, purtînd numerele 48, 55, 57 și 60.

Ordinul 61 conține zece articole și șase anexe. ANEXA 1: lista mărfurilor contingentate la export; ANEXA 2: lista materiilor prime și medicamentelor contingentate la export; ANEXA 3: lista contingentelor de export pentru animale vii și carne pe trim. IV — 1991; ANEXA 4: lista mărfurilor neadmisă temporar la export — 1991; ANEXA 5: lista mărfurilor finanțate în 1991 din fondul valutar al statului care pot face obiectul exportului — în condițiile art. 6 din Ordin („condiționat de obligativitatea agentului economic de a restituit în valută contravaloarea importului"); ANEXA 6: lista mărfurilor subvenționate de la bugetul statului care pot face obiectul exportului — în condițiile art. 7 din Ordin („condiționat de obligativitatea agentului economic de a restituit contravaloarea în lei a subvenției").

Spicuim pentru dumneavoastră cîteva date. Se pot vinde: profile, oțel beton, table (1.315.000 tone!), cabluri și conductori din cupru izolați și emailați, lămpi electrice cu incandescență (becuri) de 60, 75 și 100 W — cele de 25 și 40 ne rămîn nouă! — în număr de 15.000.000 bucăți, frigidere — 200.000 bucăți (probabil, toată producția), benzine, motorine, uleiuri minerale, cauciuc sintetic, fibre de bumbac, lacuri și vopsele, folie de polistirenă (4.000 tone!), anvelope autocamion plus tractor (10.000 garnituri!), îngrășăminte chimice (3.500.000 tone!), placaj din lemn, parchet de fag, case prefabricate din lemn, pomi de Crăciun de molid, mobilier din lemn, uși, ferestre, HÎRTIE — (90.000 tone!) — piei de vită, oaie și capră, lînă merinos, semiconserve din șuncă, conserve din carne (11.000 tone!), salam de Sibiu — cel cu soia ne este rezervat pentru cultivarea simțului patriotic! — materii prime și medicamente precum Cloramfenicol, Aspirină vrac (120 tone), Streptomicină flacoane (15.000.000), Moldamin flacoane, Sulfamidă vrac (50 tone), Paracetamol vrac (50 tone), Saprosan, hipagin ș.a. Cine are nevoie de ele n-are decît să aștepte ajutoarele umanitare din Occident! Se vinde carnea, în viu 10.000 tone ovine și 29.000 tone bovine, iar tăiată 47.000 tone, din care de vită 7.000 și 40.000 de porc. (Mărți seara, 15 octombrie a.c., cineva lansa un S.O.S.: ce facem cu zootehnia? Uite ce facem! Autorizăm carnea la export, cîtă mai este, și scăpăm de griji!)

Anexa 4 interzice vînzarea a ceea ce nu avem, de fapt. Cum ar fi: cărbune, cupru, țiței, gaze naturale, energie, materii prime, le celuloză (dar cabane și chio (nu și casele de de in și rich se găsește debo terană), semințe de relul și soia, f lapte și derivate mațe (cu toată că incidentală, elve la TIB, oferea utilaje moderne ex buț mațelor și pastă și suc de

Nu se vind, de floarea soarel vegetale. Totuș sînt incluse doar le, care pot fi port: minereu de care Ceaușescu Indochina!), bu natural (?!), pe **vegetale** — adică tru cel de toate

Anexa 6 pe **portul pilii**, după interzisese export Se pot vinde și — nu ne ajunge c hîrtia — și vată

Amănuntele, în **afacerilor** nr. 31 oct. 1991, unde d il Diaconu semnea ticol **prodomo**, în ținerii Ordinului și rilor. Argumente sale, care se vede specialist, sînt exp situația economică ci din experiența a Ungariei! Turcia dezvoltat prin „sfîș rientării producției tern către extern cererii interne". A dea și pe vremea șescu, tot fără să se ma de situația into truoasă. Știm și n movarea exporturil seamnă în mod sig gere de venit nato terior". Dar nu sînt că nu tocmai acest întîmplă azi — ca vertismentul, lansat internaționali la S de la Sinaia (16—19 pe tema **„Comerțul și plățile în economia ziție"**, cum că **liberal merțului exterior t inte de a realiza o macroeconomică riscuri mari** — semnalat de domnu — nu pare a fi fo seamă la elaborarea Ordin. Să fi procedat nostru demisionar ca

OCTAVIA

Liga răzeșilor dorneni și partidul domnului Victor Surdu

Evenimentele din 22 Decembrie 1989 m-au surprins în postul de consilier juridic la Întreprinderea Agricolă de Stat — Suceava. În luna ianuarie din anul următor, eram singurul salariat care militam pentru un partid de opoziție. Majoritatea se declarau pro FSN, dar se înscriau în Partidul Democrat Agrar al domnului Victor Surdu, care devenise ministru-adjunct în Ministerul Agriculturii. Pe biroul directorului trona un maldăr de adeziuni venite de la centru spre completare. Se vehicula ideea că partidele istorice vor desființa complet proprietatea agricolă de stat, iar salariații vor rămîne pe drumuri, așa că singura alternativă ar fi constituit-o înscrierea la agrarieni.

Ulterior l-am văzut mereu pe domnul Victor Surdu făcîndu-și propaganda electorală prin intermediul televiziunii române „libere", pe tarlalele ceapiștilor din Cobadin și pe alte tarlale. Cuvîntul de ordine era menținerea proprietății agricole de stat și cooperatiste. Agrarienii erau palatinul FSN la programele de privatizare a agriculturii propuse de PNTCD și PNL.

Astăzi, dl. Victor Surdu a întors macazul cu 180 de grade și se bate cu pumnul în piept că el a fost întotdeauna pentru privatizare în agricultură. Culmea e că ar fi posibil să fie chiar sincer: după ce și-a atins scopul consolidînd proprietatea agricolă de stat prin acel art. 36 din Legea nr. 18/1991, împotriva căruia n-am auzit să se fi pronunțat, după ce s-a promulgat Legea nr. 36/1991 privind înființarea societăților agricole și a altor forme de asociere în agricultură, pe scheletul fostelor CAP-uri, împotriva cărora iarăși n-am citit și n-am auzit să se fi pronunțat, e normal ca dl. Victor Surdu să se declare în favoarea privatizării a ceea ce a rămas în afara respectivelor societăți și asociații. „Așa să ne ajute Dumnezeu", vorba domniei sale...

Populația rurală din bazinul Dornelor, care a rezistat toată perioada dictaturii comuniste oricăror forme de colectivizare a agriculturii, oricăror forme de întovărășire și asociere, așteptă cu emoție noua lege a fondului funciar, [illegible] a fost extrem de neplăcută pentru ei. În schimb, societățile agricole de stat, care au obținut cîștig de cauză prin Legea nr. 18/1991 au acționat în judecată pe proprietarii individuali pentru tulburare în posesie și daune. Procesele se află în plină desfășurare la Judecătoria locală Cîmpulung Moldovenesc, iar țăranii s-au organizat într-o LIGA A RĂZEȘILOR DORNENI (Încheierea de ședință nr. 10 — 1991), pentru a combate cu mijloace legale nedreptatea legislativă.

În actuala legislatură, dominată de neo-comuniști, speranțele LIGII RĂZEȘILOR DORNENI sînt slabe, căci comisia parlamentară pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții a transmis tuturor prefecturilor Circulara nr. 512 din 16 iulie 1991, prin care se clarifică art. 36 din Legea fondului funciar, dîndu-se cîștig de cauză societăților agricole de stat.

Domnul Victor Surdu cunoaște, fără îndoială, conținutul circularei nr. 512-16.VII. 1991, dar și răzeșii dorneni cunosc că dl. Victor Surdu nu a întreprins nimic pentru a combate circulara susmenționată, așa încît, pentru țăranii din Dorna — Arini, Panaci, Șarul Dornei, Neagra Șarului, Iacobeni, Ciocănești, Crucea, Broșteni Poiana Stampei, Doina Cîndreni, Coșna, Poiana Negri, Cîrlibaba, Argestru și Rosu — Partidul Democrat al lui Petru Groza și o anexă a FSN. Așa să le ajute Dumnezeu!

PAȚA C. GHEORGHE

Ultimul armăsar făcut dintr-un țîntar

[illegible] vară țîntarii au suferit [illegible] București represalii guvernamentale. Pișcau executivul, [illegible]iamentul, președinția și [illegible]obabil, era pentru prima [illegible]ră cînd se lua o hotărîre [illegible]portantă, nu sub presiunea [illegible]ăzii, ci a unor apolitice [illegible]te.

De bună seamă, dacă puteau ar fi fost prevăzătoare și ar fi eliminat țîntarii, perpînd grav un întreg lanț e[illegible]politic, la sosirea minerilor în [illegible]ș ar fi avut din belș materie primă pentru fa[illegible]carea unor impresionante [illegible]rghelii de armăsari care ar [illegible]sprijinit bietul guvern să nu [illegible]dă în groapa săpată cu vo[illegible]ptate pentru adversari.

Și totuși ex-premierul Petre [illegible]man, reputat poli-tehnist, [illegible]clipa în care a sesizat că [illegible]stinul ironic îi sustrage [illegible]altul scaun pe care tocmai [illegible]ădea să se așeze mai bine, [illegible]scînd să cadă pe spate și să [illegible]trezească în postura stranie [illegible] personajului din Metamor[illegible]oza lui Kafka, a dovedit că [illegible]ăstrase pentru sine un țîntar [illegible]e care l-a și transformat la [illegible]uteală în armăsar: guvernul [illegible]Transilvaniei în exil la Buda[illegible]pesta.

Pentru că nu mai sîntem în [illegible]lecembrie 1989, patrioții noș[illegible]ri n-au mai apucat să facă [illegible]din țîntarii lor microscopici [illegible]abaline surîzătoare care se-n[illegible]rec în arătarea dinților. Ar[illegible]năsarul budapestan al expre[illegible]mierului s-a dovedit a fi de în[illegible]dată țîntar, și țîntar a rămas. Mai ciudat este că și înaripa[illegible]ul armăsar pe spinarea căru[illegible]a zburau dincolo de nouri [illegible]Europei miniștrii din Bucu[illegible]rești s-a dovedit a fi în cel [illegible]din urmă tot un amărît de [illegible]țîntar, silit datorită supraîn[illegible]cărcării cu vorbe goale, să a [illegible]erizeze în nas.

În zilele mineriadei albe, televiziunea slujită de crainici miloși față de plăntuțe și insecuțe, că nu-i mare lucru să fie domnii aceia niscaiva călugări budiști destabilizatori care și-au găsit Himalaia în țărișoara noastră, nu s-a lăsat întrecută de ex-premierul Roman, scoțînd din mînecă propriul său țîntar pe care l-a și preschimbat în armăsar: huliganii au dat foc troiței eroilor. Cînd colo nu ardea nimic. Doar că din turnul de fildeș al feseneului continua să se împrăștie peste țară și dincolo de ea minciuna fără frontiere ca un fum creat printr-un foc aprins în paie ori cîrpe ude și putrede, la care nu te vezi cald nici la iarna care vine, vine, vine...

Și așa rămîne tot mai singur metafizicianul Ion Iliescu printre bufnițe, cucuvele, lilieci, păianjeni, fluturi de noapte. Și cînd te gîndești cît de pornit fusese părintele Marx împotriva metafizicii! De-ar fi știut sărmanul că nici cu dia ctica nu crapă unde dai, mai că se popea luînd-o pe calea Teoctistului. O mai fi avînd metafizicianul ceva țîntari? Poate... Tare mai trebuie să-i fie urît metafizicianului în nopțile lungi care vin! I-or fi ținînd de urît literatorii lăsători de puncte negre pe hîrtie ca musca intrînd în amorțire la căderea brumei, dar sînt și ei oameni, ostenesc și din gură scot fără să vrea corbi în loc de porumbei...

Nu încape-ndoială, uzina de fabricat din țîntari armăsari e falimentară. Și nu se găsește cine s-o ia nici dacă este dată de pomană. Luxul inutil al metafizicii...

IOAN POPA

Colocviu Cioran

Serviciul cultural al Ambasadei Franței, în colaborare cu editura HUMANITAS și Ministerul Culturii, organizează un colocviu Cioran.

Colocviul va avea loc în zilele de 19 și 20 octombrie la București (palatul Elisabeta) și în zilele de 21 și 22 octombrie la Sinaia (Palatul Peleș). Deschiderea va avea loc simbătă, 19 octombrie, ora 9, la palatul Elisabeta.

Vor fi asociați la colocviu cincisprezece participanți străini. Doamna Sylvie Jaudeau va reprezenta Franța. Doamna Jaudeau a publicat anul acesta două lucrări asupra lui Cioran la editura José Corti.

Mai bine mort, decît comunist!

Marți, 15 octombrie, la Teatrul Național din București a avut loc un eveniment ce a prins din nou la un loc **Goanii**: lansarea discului cu binecunoscutele melodii ale Piei Universității.

Eveniment îndelung așteptat de noi toți, apariția albumului constituie o eliberare, o înlăturare a fricii morbide, care timp de patruzeci și cinci de ani ne-a măcinat sufletele, încorsetate de **tăcere**.

Oameni aparținînd celor mai diverse categorii, descătușați de teamă, au fraternizat în aceeași luptă, împotriva comunismului: „Mai bine haimana — decît trădător, / Mai bine huligan — decît dictator, / Mai bine golan — decît activist, / **Mai bine mort — decît comunist!**"

„Acest disc este un moment în istorie; retrăiesc ce am mai trăit o dată. Speranțele sunt mici pentru mine; poate pentru că sunt pesimistă. Oricum, este o amintire, o amintire pentru nepoți!" — Dana Darie, studentă; „Este trăirea vieții, aducerea acasă a atmosferei Pieței Universității. Dacă vreți, este atît de necesara linguriță de speranță..." — Hahon Alexandru, BRAȘOV; „Am fost participant la Piața Universității 52 de zile; discul acesta este sufletul și viața noastră, speranța unui viitor mai bun... Este cea mai frumoasă amintire din viața mea. Poate într-un fel va contribui la deșteptarea națiunii..."

— Mihai Varga: „Este o fericire să pot cumpăra discul **nostru**, al Golanilor; el reprezintă idealul comun: dăirmarea comunismului, care ne-a chinuit 45 de ani și care ne mai chinuie încă" — ing. Bălașa I.: „Pentru mine reprezintă unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut în viața mea. Niciînd nu am văzut ceva mai frumos ca această Piață a Universității. Era atîta puritate, atîta curățenie, era atîta determinare într-adevăr, era un lucru splendid și m-am bucurat pentru că dacă vîrsta medie a fost contaminată de viața trăită în cei patruzeci și cinci de ani, tineretul, ei bine, este curat. Și e o mare bucurie pentru orice român să simtă și să vadă aceasta! **Piața Universității nu este o simplă amintire, ea este o actualitate — și va rămîne actuală cît timp va trăi prin inimile tuturor..." — Simina Mezincescu.**

Alături de filmul „Piața Universității", discul apărut constituie și el un document istoric, pe lîngă valoarea sentimentală a unei amintiri, fiind un omagiu închinat celor ce au căzut jertfă ideilor de libertate de atîtea zeci de ani... „Ar trebui să vinăn fruntea țării / Cei ce-au murit în 45 de ani, / Sfîrșiți de terorismul mutilării / Acestei nații blînde de golani..."

BOGDAN IORGA

România a devenit un creditor debitorul Poloniei

Prezența poloneză la TIB '91 și situația schimburilor comerciale polono-române, au constituit subiectele conferinței de presă ținute miercuri la Biroul Consilierului Comercial al Ambasadei Poloniei.

Relațiile comerciale româno-poloneze au cunoscut o scădere continuă în ultima vreme, dar și-au schimbat recent și sensul. De unde pînă în 1989 tranzacțiile se desfășurau în condițiile unui sold negativ în permanentă creștere, al părții poloneze, care ajunsese la 161 milioane ruble transferabile, în 1990 situația s-a inversat. Polonia a devenit din debitor creditorul României cu 111,2 milioane ruble la începutul anului 1991.

Fără a analiza nici motivele, vom nota că la 18 decembrie 1990 s-a încheiat la București un protocol ce prevedea lichidarea contului pînă la 31 august, termen care, nerespectat, a fost prelungit pînă la 31 octombrie. O a doua nerespectare a scadenței va duce la transformarea soldului în devize convertibile.

IOAN FRÎNCU

Valori arheologice inestimabile scoase la mezat

Magazinul „Galeriile de artă" din București, str. Victoriei nr. 118, expunea în vitrina sa, în ziua de 8 octombrie 1991, printre alte obiecte, și două piese arheologice de mare valoare: „Cod 600.040. Vas ceramică Cucuteni restaurat (neolitic). Lei 62.500" și „Cod 600.041. Strecurătoare dacică de pămînt. Lei 37.500".

Observăm, mai întîi, lipsa de profesionalism a celor care au înregistrat obiectele și le-au întocmit etichetele: un vas poate fi de lemn, de metal, de lut ș.a., dar, în nici un caz, „de pămînt". Este o diferență care, nesesizată, afectează pretenția de a constitui o „galerie de artă".

Expunerea spre vînzare a unor piese cu o asemenea valoare arheologică este, din cîte știm în acest moment, nelegală. Vasul de Cucuteni și vasul dacic nu pot proveni decît din săpături sau dintr-un muzeu, iar cînd este vorba de restaurare, știm că asemenea operații nu se puteau executa decît în laboratoarele muzeelor. Atragem atenția că valoarea arheologică depășește orice evaluare bănească și că este interzisă scoaterea din țară a unor astfel de obiecte. Ce părere au muzeele de istorie și arheologie și comisiile de patrimoniu?...

C.M.

Sărbătorim, sărbătorim...

(Urmare din pag. 1)

naiva lor explozie temperamentală ca protest împotriva liberalizării prețurilor și, în special, împotriva iminentei mari-privatizări.

Din acest haos informativ nu ne putem permite decît cîteva concluzii de ordin general: că există interesul ca timida cochetare cu reforma să înceteze (pe principiul: „În ciuda tuturor, noi ne descurcăm!"); că sistemul de informare și, implicit, birocrația de fabrică au reluat practica falsului economic în vederea viitoarelor alegeri, rezolvînd criza doar pe hîrtie, în abstract. Pentru că este mai mult decît evident cărui fapt i se datorează așa-zisa mărire a rentabilității pe trimestrul doi, cea de care fac atîta caz, pare-se, doar oficialii: atunci a fost declanșată a doua scumpire. Prețul de livrare a crescut, după cum știm. Și, implicit, „rentabilitatea".

A compara anul 1990 cu 1991 din punctul de vedere al rentabilității suportă cel puțin un viciu de fond. Acela că, între timp, moneda națională a căzut la o valoare infinitezimală.

„Boii mei frumoș ca zimbrii"

-Strigătul comunei Iordăcheanu, județul Pr

Zdrobitoarea majoritate a cuitorilor comunei Iordăcheanu, din județul Prahova prox. 7.000 de locuitori, 1.550 [illegible] suprafață arabilă, unitate [illegible]nstituită din două părți, [illegible]ndva distincte administra[illegible]) se opun activ noii ofensi[illegible] ceapiste. Ca și pe alte me[illegible]guri, un grupuscul de vreo [illegible] de persoane, printre care se află cadre ale fostului CAP și membri ai Comisiei de lichidare a CAP-ului, s-au apucat să pună la cale Societatea agricolă „9 Septembrie. Valea Cucului". O adunare cetățenească desfășurată în ziua de 22 septembrie în curtea primăriei, în prezența d-lor Mihai Redeleanu, primar și prof. Constantin Nicoară, secretarul primăriei, a decis măsuri de apărare a bunurilor obștești aflate în pericol de a fi uzurpate.

Pe lîngă cele două persoane oficiale, au luat cuvîntul d-na Maria Bucur, dl. Leonida Tudor, d-na Elena Alexandru, dl. Constantin Chioveanu, dl. Gheorghe Nițu, dl. Ion Mihalache, dl. prof. Ion Matei, directorul școlii, dl. Constantin Mageac. Problemele ridicate, într-o atmosferă de ordine, simț gospodăresc și dezbateri la obiect, s-au concentrat asupra cîtorva puncte: 1) Cei care vor să se asocieze, să o facă sănătoși, dar cu pămîntul lor, cu părțile sociale ce le revin și cu ce au în gospodărie; 2) Lichidarea de urgență a CAP-ului și verificarea, de către Garda Financiară, a activității economice a unității, din decembrie 1989 și pînă în prezent; 3) Sechestrarea imediată a mașinilor și birourilor fostului CAP și oprirea înstrăinării ollor; 4) Restituirea animalelor, a cazanelor de țuică, a pompelor de apă, a plugurilor predate la intrarea forțată în CAP; 5) Reluarea pămînturilor incluse în IAS și achitarea drepturilor cuvenite pe ultimii doi ani; 6) Restabilirea împărțirii administrative anterioare regimului comunist, construirea unui pod peste rîul Cricovul Sărat, instalarea de telefoane la Verbila. Prof. Ion Matei, directorul școlii, a atras atenția că prevederile Legii Funciare ignoră chestiunea rest mîntului școlilor și a măriei, cu acordul ca, pînă ce vor veni tările în acest sens aflat în proprietate fie rezervat și, spr nerozitatea comun pus în exploatare.

„Eu am dat la c boi tineri, de cinci brii și-acu' am vă gistru scrie c-am d Eu nu-mi pot uita frumoși ca zimbrii cu mult foc, d-na lexandru — și vre cheteze jaful care colectivizare cu a pompe de apă și uțică. Se pare că și desființarea CAP prilej de jaf pentru Ion Mihalache s-a dintre noi am de nuri împădurite și tituie mai repede mereu din păduri borii cu rădăcini camufleze".

S-au stabilit pe ganisme de lucru sigilare a bunurilor (formată din Le I. Mihalache, Ian I. Chioveanu, Gheorghe Nițu, C I. Munteanu și verificare a activ ei de lichidare (formată din Le Niculina Matei, C-ța Redeleanu, Stelian Olteanu, M I. Munteanu). Pr determinat să se satisfacerea cer nilor.

Am fost martori adunare, impre Gheorghe Ioneș vîrstă al vicepre Mihai Andrichi, Consiliului Direc ției județene FS va, care au venit une de recepțiere lor locale A dou că „ceapiștii" au aplicate de comis că. Sperăm ca s tate, de veghe locuitorilor din să învingă orice

Cronica ideilor sociale

GUVERNUL VADIM DE LA BUDAPESTA

...opiii au fraternizat mereu ...tan cu soldații. De... un tobosar și un major ...ingă ei să apară un co... Gata să le facă infime dar ...esare servicii : să le cum... ...igări, să le ia o sti... de vin sau să țină de ...pină trag cei doi o fot... Dac-am întreba psiholo... ...abisală care e explica... acestui fenomen, ne-am ...e cu un întreg pomelnic ...ticativ. Mai bine nu ! Și-a... ...rigoarea rece a științei ...r privă de plăcerea e... ...ă de a specula. Așadar, ...punem că, poate, copi... ...vede în ordinea necesa... ...dar absurdă !) a cazărmii ...me a farsei, ireală. Lip... ...ă paraporniștă — armata ...joacă de-a „stai că ...", și de-a „pușca de ...", iar costumele ei de ...aval nu izbutesc să stîr... ...ică teamă ci, poate, ri... ...Cu atît mai mult cu cît ...rezultă nemijlocit ...tristețea, seriozitatea cu ...este pus în practică simulacru.

...iar și în viața de zi cu zi, ...matur, așezat, care-și ...mă atracția față de ...erma cazonă e taxat drept ...til, neserios sau limi... Căci uniforma a im... ...at, de la o vreme, pe ...puțini devotați și prea ...briganzi, ori oameni ...destin. Armata a oferit ...ram de viață, aspirații ...alități unor inși — alt... ...eri sortiți dizolvării în ...nul social. Pe de altă ...e, trebuie să-i înțelegem ...majorii noștri și să le ...im supărarea : cum să ...te apuce tristețea cînd ...ochii tăi se prăbușeste ...giul uniformei milita... Și dacă ai nefericirea să ...ci o viață, cu gravitate, ...săpatul tranșeelor, de-a ...ga-mprejur" și de-a cu... ...pătlăgelelor, n-o să te ...la bătrînețe să rizi de ...nada de lucruri derizorii ...are ți-ai sprijinit idealu... Așa se face că vei che... ...n ajutor eroismul de... ...al cetașilor lui Ștefan ...martiriul batalioanelor ...Mărășești ; în glasul ...vor durul, evocator, or... ...de luptă și strigăte vic... ...ase, în vreme ce tu în... ...te vei da în spectacol, în... ...fat în lupte imaginare ...dversarii tăi.

...ate că și așa se explică ...tacolul penibil pe care-l ...ochiului public mili... Îmbătrîniți la culesul ...mbului sau arzînd gazul ...tranșeele patriei, pre... ...du-se pentru un război ...ual. Poate că și așa se explică apariția în fața țării a unui detașament de ofițeri care se oferă drept cea mai bună formă de guvernare. După opinia, insistent repetată, a Partidului „România Mare" în plină criză economică ne-ar salva de degradare bastonul de general și „drepți"-ul soldățesc ! Alături de ei, era și nelipsitul țîngău gata să le facă mici servicii. De data aceasta, gata să-și exercite funcția de prim-ministru. Că acțiunile domnului Vadim Tudor au fost mereu excentrice, retardate — s-a văzut fără umbră. Istoria ne-a mai oferit de atîtea ori fabula codașului care vexează prin ignoranța o-braznică și, profitînd de a-bulia socială, se așează pe pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei. Ne mai miră doar insolența domnilor Vadim Tudor și E. Barbu de a-și imagina că pot comunica ceva viabil României. Sau poate că dinșii, prin Partidul „România Mare", cred că reprezintă suma gîndirii politice românești, noul front al salvării. S-a văzut, de altfel, și la recentul Congres — de la tribuna căruia diverși domni și-au ars, în efigie, dușmanii politici. Trist spectacol. Cînd, de fapt, noi vedem doar o trupă de majori fără simțul umorului, pregătindu-se să-i trimită pe cei doi copii după o sticlă de rachiu cu care să încingă o bețe strașnică. Cînd, de fapt, vedem doi inși, o vreme generali, acum degradați, riclindu-și subțirile înclinații scriitoricești spre a mobiliza pe nostalgicii după o ordine socială cîștigată cu bita sau șrapnelul. Pentru aceștia, ne pare tot mai clar, chiar dacă poporul nu va avea porția de mălai, va avea, de o va pretinde, oricînd, la dispoziție, porția de gloanțe.

Mai e nevoie să conchidem că și „guvernul" de la Budapesta sau autonomia secuilor sînt tot numai o reclamă subliminală pe care Securitatea o face Partidului „România Mare" ?

ION RĂDULESCU

Spiritul întreprinzător (II)

„Mergeam înainte la restaurant și nu mă simțeam bine. Clienții erau tratați într-un mod de-a dreptul inadmisibil. Parcă trebuiau să se roage de cheiner să fie serviți...". Ștefănescu Alexandru, 39 de ani, fost inginer proiectant. Acum este unul din patronii unui restaurant superb vizavi de Sala Palatului.

Într-o după-amiază în jurul orei 18.00 cîțiva băieți aranjează într-un mod plin de bun gust cîteva măsuțe pe terasă. Paharele sclipesc. Se vorbește în șoaptă, fiecare știe ce are de făcut. Servetele imaculate, flori, o pardoseală de marmură care este albă, albă. Muzica în surdină, clienții încă nu au sosit. Ceva nu pare „în regulă", în plin centru al Bucureștiului un lucru de calitate.

Sînt cinci asociați. Unul medic, altul inginer, ceilalți tot „nespecialiști" în comerț. La început au preluat un fost magazin de mobilă în care umblau șobolanii și personalul era plătit din cînd în cînd (bineînțeles prost).

„A durat destul de mult, din februarie '90 pînă în mai '91. Capitalul financiar inițial a fost de 800 000 lei. Tot ce cîștigăm investim în spațiul pe care-l amenajăm acum. Înghite foarte mult, aproximativ 20 milioane (lei). Am obținut 8,5 milioane credit de la bancă și un milion de la o altă firmă. Este drept că de la un timp avem partener străin, un canadian. A încercat să facă afaceri de amploare în România, nu a reușit. Fiind prieten cu noi de mai mult timp s-a hotărît să încercăm împreună. Prezența lui ne dă o încredere mai mare".

Alexandru Ștefănescu se destinde, chiar zîmbește : „Am renunțat la cealaltă meserie. A fi capitalist nu este boierie. S-a terminat cu programul de muncă la stat, în care ai timp de cafea, citit ziare...".

Acum nu știe dacă a reușit sau nu să obțină ce și-a propus. Nu s-a gîndit că va extinde activitatea la asemenea dimensiune. Este optimist totuși : „Cine nu riscă, nu cîștigă. Asta e !... Dacă o fi să fie... Am preferat să risc în speranța că voi fi mulțumit, decît să-mi fi cumpărat de „afară" o mașină cu care să mă plimb prin București...".

Sistemul de aprovizionare este greoi și rudimentar. Cu autoturismul personal umblă prin țară după carne, pe care o cumpără direct de la abatoare. Bineînțeles, trebuie să ai „relații personale". Restul produselor, din piață. Mai greu este cu noile reglementări care prevăd ca zilnic sumele încasate din vînzări să fie depuse la Bancă. Zarzavagiul nu lucrează cu CEC-uri (cu limite de sumă) și încă nu s-a stabilit valoarea fondului admis în casă.

După cinci luni de funcționare firma are 20 de angajați. Terminarea lucrărilor de construcție pentru extinderea întreprinderii va permite angajarea altor 40. Toate aceste posibilități certe statul nu le poate avea...

CLAUDIU DOLTU

(va urma)

„Nu știai că Petrică e slăbiciunea mea?!

„Nu putem fi alături de organizația studențească PRO — FSN"

Liga studenților din Institutul Politehnic București ne roagă să publicăm următoarea

PRECIZARE

Referitor la articolul d-lui Doru Mareș apărut în „Cotidianul" de miercuri, 16.10.1991, sîntem puși în situația de a face cunoscute următoarele :

La începutul anului școlar 1990 am încercat să inițiem o grevă de protest cu sprijinul aspectelor menționate alături de organizațiile din Convenția Studențească București. Din păcate, studenții din Politehnică au refuzat să se solidarizeze, drept care am organizat un mars de protest.

De asemenea, încă de la sfîrșitul anului 1990 am luat legătura, prin reprezentanții noștri la nivel de Convenție și Confederație, cu forurile conducătoare competente, cu ex-ministrul Gh. Ștefan, atenționînd asupra problemelor legate de suferințele studenților cazați și hrăniți necorespunzător, de bursele care nu acoperă chiria și cartela, de faptul că la noi studenții nu beneficiază ca în alte țări de un sistem de protecție socială etc.

Astfel apreciem revendicările privitoare la situația studenților în Institut ca fiind juste. Problematica respectivă este în atenția noastră — cum subliniază și dl. Mareș — de mai bine de un an de zile, aceste revendicări fiind totodată susținute de noi prin toate mijloacele de protest.

Nu putem, cu toate acestea, accepta participarea la nici un fel de acțiune alături de SLS, datorită unor diferențe nete de principii, care delimitează strict activitatea în plan civic și sindical de activități și inițiative partizane, SLS precizîndu-și în ultimul timp poziția partizană pro-FSN.

Vom continua întreprinderea de măsuri și inițiative pentru rezolvarea problemelor care dăunează desfășurării în condiții optime a activității de studiu, în același spirit, cunoscut — propriu și statutar.

București, 16 oct. 1991

Biroul Permanent
Purtător de cuvînt
SILVIA MUSTĂCIOSU

Un om a ieșit din lanțul fricii

Mărturisirea unui fost informator al securității

Propus să fie ales în conducerea organizației județene a unui partid, un tînăr medic s-a ridicat și în loc să înfățișeze cîteva repere autobiografice, a spus : „Trebuie să vă mărturisesc că eu, timp de doi ani, am fost informator al Securității".

Transcriem stenograma scurtei discuții pe care am avut-o cu tînărul medic — căruia preferăm la cererea sa („Înțelegeți, presa este altceva ! Nu vreau să devin un caz exotic"), să-i redăm numai inițialele.

REP. : Mă iertați că dau buzna peste dvs., că mai adaug și eu acestui moment tensionat. Am înțeles, din spusele dvs., că ați făcut această mărturisire, pentru prima dată în 22 decembrie 1989...

M.M. : Da. Le-am mărturisit-o oamenilor din orașul meu și ei m-au ales cu toate acestea în primul consiliu al Frontului Salvării Naționale din 24 decembrie. Atunci mi-am rupt și eu lanțurile. A fost o sărbătoare...

REP. : S-a pus întrebarea, din sală, dacă ați fost informator plătit și ați răspuns negativ, de unde trag concluzia că ați fost recrutat prin șantaj...

M.M. : Da.

REP. : Ați mai spus că, în martie 1990, cînd s-a reorganizat SRI-ul, ați fost din nou contactat, dar ați respins oferta de a reîuia colaborarea. Dată fiind mărturisirea dvs., publică, cred că tentativa nu a fost serioasă și a fost menită mai degrabă să vă intimideze. Nu vă cer să-mi spuneți care a fost obiectul șantajului, dar credeți că el a dispărut ?

M.M. : Nu știu. Nu pot să știu. Dar singura mea armă de apărare este să strig în piața publică.

REP. : Cînd și unde ați fost recrutat ?

M.M. : În anul 1987, pe cînd îmi făceam stagiul la spitalul din Cîmpina.

REP. : Ce vi s-a cerut să faceți ?

M.M. : Să-mi spionez colegii de serviciu, anturajul și chiar pacienții. Lunar trebuia să prezint un raport scris.

REP. : Aveați un nume de cod ?

M.M. : Da.

REP. : Securitatea avea o secție la Cîmpina, sau erați în subordinea celei de la Ploiești ?

M.M. : Nu știu. Nu mi-am putut da seama niciodată. Pentru mine aceste întîlniri erau un chin. Individul care mă racolase și care-mi dădea indicații cred că avea și el, de asemenea, un pseudonim.

REP. : Unde vă întîlneați ? Într-o casă conspirativă ?

M.M. : Nu, „casa conspirativă" era, în cazul meu, camera de gardă a spitalului din Cîmpina, unde, o dată pe lună, trebuia să fac de serviciu.

REP. : Ați spus că trebuia să vă spionați și pacienții. Vreți să precizați care erau criteriile în această privință ?

M.M. : Pacienții care prezentau interes pentru ei. Cei cu relații în străinătate, cu corespondenți, cu posibilități de a-și procura medicamente din exterior.

REP. : Totuși, dacă nu vi se indicau de la început niște nume, cum îi depistați pe asemenea pacienți, pentru a-i semnala ?

M.M. : Prin anamneză. Este un bun prilej pentru un medic, cînd face anamneza să afle și asemenea lucruri despre pacientul său.

REP. : Cum mergea, în general, activitatea dvs. printre colegi și în cadrul anturajului ?

M.M. : Eram îngrozit de teamă că și alții mă spionează pe mine. De exemplu, mi se cereau insistent date despre un coleg, ca, la un moment dat, să fiu lăsat să înțeleg că fusese vorba de o verificare a mea, deoarece și respectivul era informator. Uneori aveam impresia că toți sîntem informatori ai Securității și că ne spionăm unii pe alții.

REP. : Vă mai rețin cu o întrebare. Cum v-au tratat colegii dvs. după ce ați făcut această mărturisire ?

M.M. : Într-un fel care mă face să presupun că nu eram singurul dintre ei în această situație. Nu era vorba de repulsie sau dispreț, se temeau de mine, de parcă aș fi știut mai multe, de parcă i-aș fi putut dezvălui și pe alții. Oamenii din orășelul meu au avut reacții diferite, dar, în general, se uită în ochii mei, mă salută, unii vin, ca și acei, să-mi strîngă mîna pentru că am mărturisit și am ieșit din lanț. Simt că, la nevoie, opinia publică m-ar proteja. Nu mi-a făcut nici o plăcere să fac asta și cînd îmi părăseam orășelul pentru a face de gardă la Cîmpina, avînd în geantă „compunerea", de fiecare dată eram panicat și cuprins de greață.

A consemnat
CONSTANȚA MUNTEANU

ASANARE, PRIVATIZARE, DACĂ ESTE NECESAR, ÎNCHIDERE

— Cum se face tranziția în fosta RDG —

La Berlin își are sediul cel mai mare concern din lumea întreagă. Un concern care se micșorează pe zi ce trece, iar țelul său va fi îndeplinit în ziua în care se va autodizolva. Este vorba de Instituția de Custodie, actualmente stăpîna a cîtorva mii de întreprinderi est-germane.

„Nimeni nu și-a putut închipui în ce stare jalnică se află economia est-germană... astfel încît calculul va indica un ...tal cu mult mai ridicat decît s-a presupus la început. ...rich Honecker a reușit să lase o lume întreagă în credința ...RDG ar face parte dintre cele mai importante zece state ...industrializate ale lumii". Această constatare a fost emisă ...de curînd de către un membru al conducerii Instituției de ...custodie din Berlin — instituție care răspunde de trecerea ...lor aproape 8 000 de combinate și întreprinderi de stat din ...sta RDG în cadrul economiei de piață. În continuare, tot ...insul afirmă că aparenta valoare a substanței economice a ...instalațiilor industriale de acolo s-a dovedit a fi iluzorie în ...comparație cu etaloanele occidentale. Aprecieri asemănătoare ...sînt valabile pentru un număr cu mult mai mare de ...întreprinderi ale comerțului ca și pentru cele din domeniul ...oteluri, restaurante și servicii aduse populației, întreprin...leri care vor fi de asemenea privatizate de Instituția de Cus...Iată o tristă moștenire preluată de către autoritatea de ...din Berlin — înființată încă sub regimul RDG de către ...Modrow, în primăvara anului 1990. Marea majoritate ...intreprinderilor care au fost încredințate acestei instituții ...afla, după prăbușirea RDG, într-o stare „realist-socialis...": erau bolnave și ruinate. Printre acestea se numărau și ...firme cu faimă internațională : Pentacon, Zeiss, Jena, Robotron. Dar numele de care se bucuraseră nu le servea aproape ...nimic în procesul confruntării brutale cu economia de piață și în lupta de concurență pe piața mondială. După destrămarea acrobaticii cifrelor de plan și a subvențiilor garantate de către stat au rămas instalații bune de expus în muzee, agregate care poluau mediul înconjurător, coșuri de fabrici ale industriei chimice, produse care abia de puteau fi vîndute, metode de producție depășite, nerentabile și care necesitau o manoperă intensivă, precum și neînțelegeri cu privire la drepturile de proprietate și de avere.

Misiunea Instituției de Custodie și realitățile

De fapt, un prilej de resemnare. Conform Tratatului de Unificare, misiunea instituției de Custodie urma să consiste „structurarea și privatizarea pe baze competitive a fostelor întreprinderi socialiste". Aceasta însemna mai întîi transformarea întreprinderilor în societăți pe bază de capital — în societăți cu răspundere limitată sau societăți pe acțiuni, al căror capital era deținut (și în multe cazuri mai este încă deținut) 100% de către Instituția de Custodie. Instituția din Berlin este totuși foarte interesată în vînzarea acestor lote de participație investitorilor privați.

Interesați în procesul de privatizare s-au găsit cei mai trabnic în domeniul consumului, comerț, gastronomie, produse alimentare și delicatese —, ca și în branșa automobilelor și în domeniul bancar. De un dezinteres total s-a lovit la început Instituția de Custodie cînd a încercat să „desfacă" unii giganți industriali nerentabili, cu enorme tare ecologice și cu un balast financiar imens. Era limpede că nici un investitor nu va risca miliarde de mărci în întreprinderi defecte, pline de datorii și care înghițeau zilnic alte sume de bani doar pentru a putea exista. În primăvară, Brigit Breuel, președinta actuală a direcției, a avertizat că Instituția de Custodie se află în fața unor „hotărîri dificile". În numeroase cazuri dure trebuia adus la cunoștință în următoarele săptămîni și luni inevitabilul sfîrșit. Rezumatul ei lucid suna astfel : „Pentru ceea ce facem noi acum, nimeni nu ne poate iubi".

Misiunea modificată

În plus, cei care cumpărau firme de la Instituția de Custodie reduceau în primul rînd personalul, pentru a-și putea scoate noua lor achiziție din zona de pierderi. Aceasta a făcut ca renumele Instituției de Custodie să înregistreze cote din ce în ce mai scăzute ; presa de bulevard a denumit-o „abator", iar pe colaboratorii ei i-a calificat drept „gropari". Astfel încît a devenit curînd limpede că misiunea de a privatiza sau, în caz contrar, de a lichida întreprinderile est-germane trebuia modificată pentru a se putea menține pacea socială. Această concluzie nu era în întregime pe placul reprezentanților de frunte ai Instituției de Custodie, care erau cu toții susținătorii unui curs strict spre economia de piață.

Dar estimarea faptului că o privatizare strictă ar avea drept consecință rămînerea unui procentaj de abia 20% din locurile de muncă din Germania de Est, nu putea să nu influențeze chiar și pe cei mai înfocați partizani ai economiei de piață. Instituția de Custodie a primit din partea guvernului federal un spațiu mai larg de acțiune pentru restructurarea întreprinderilor. Inițial urma ca sumele obținute din vînzarea unor firme să fie folosite în scopul restructurării întreprinderilor deficitare.

Dacă o întreprindere nu poate fi deocamdată vîndută, Instituția de Custodie dezvoltă împreună cu managerii firmelor în cauză concepte de restructurare și este apoi în măsură, în cazul în care aceste concepte reprezintă un prilej de speranțe întemeiate, să acorde credite și garanții și să preia datoriile vechi. Cu aceste ajutoare urmează să fie pusă la punct întreprinderea pentru a putea fi vîndută unui amator, în același timp sînt păstrate locuri de muncă. Fără o restructurare prealabilă multe firme ar rămîne un balast al Instituției de Custodie — ca marfa nevîndută din rafturi — și în cele din urmă ar fi în lichidare. Dacă însă aceste firme sînt puse la punct cu fonduri publice și li se lasă un efectiv de salariați redus în mod rezonabil, rămîne totuși un procent de 95% de întreprinderi care pot fi privatizate, adică vor putea supraviețui.

Colaboratorii Instituției de Custodie — între timp numărul lor a ajuns la 2 800 — sfătuiesc acum într-o măsură din ce în ce mai mare întreprinderile care le sînt încredințate, prelucrează planurile de restructurare și înainte de a decide soarta unei întreprinderi, îi lasă pe cei interesați să propună mai întîi Instituției planurile detaliate despre modul în care aceștia văd viitorul întreprinderii respective. Grija principală a Instituției de Custodie este păstrarea locurilor de muncă și promisiunea efectuării de investiții pentru restructurarea și modernizarea întreprinderii.

Totuși, nici un drum spre restructurare și rentabilizare nu poate ocoli reducerea radicală a schemei umflate monstruos a personalului firmelor. Pînă la sfîrșitul anului își vor pierde locurile de muncă un milion și jumătate de salariați din firmele administrate de Instituția de Custodie. Mulți dintre aceștia își vor găsi iarăși de lucru în noi înființate întreprinderi particulare, alții vor face temporar naveta spre Vestul Germaniei sau se vor pensiona înainte de vreme — în noile landuri federale pensionarea este posibilă după împlinirea vîrstei de 55 de ani.

Și totuși, Instituția de Custodie a putut păstra pînă la jumătatea lunii august 600 000 de locuri de muncă în întreprinderile pe care le administrează. În acel moment aproape 600 de firme se aflau în „lichidare" — cazuri fără speranță, firme care urmau să fie închise una după alta. Datorită unei iscusințe juridice (lichidare și nu faliment), părți ale întreprinderii care merită să fie păstrate pot funcționa în continuare ca firme de sine stătătoare — o contribuție la întemeierea unor numeroase întreprinderi mici și mijlocii care să lucreze independent.

A nu concedia imediat

Pentru cei concediați și care nu sînt calificați în meserii de viitor, Oficiul Muncii plătește o perioadă de recalificare. Alții se pot califica mai departe în cadrul unor societăți care se ocupă de reciclarea în diferite meserii și profesiuni. Aceste societăți au fost înființate de întreprinderile Instituției de Custodie în cooperare cu landurile federale, Oficiul Federal al Muncii și cu Instituția de Custodie. Menirea acestor societăți este de a nu concedia imediat „victimele curățeniei făcută în întreprinderi", ci de a le da posibilitatea să presteze în continuare activități al căror scop este bine definit. Rămîne la latitudinea celor în cauză să decidă dacă vor să pună la punct instalațiile vechi, să renoveze halele fabricilor, să curețe cît se poate de bine terenurile întreprinderii de vechile grămezi de deșeuri de toate felurile care poluează mediul înconjurător sau dacă vor să obțină o calificare mai înaltă învățînd să lucreze la computer și să „tocească" teoria economiei de piață — toate acestea sînt posibile în cadrul societăților pomenite mai sus.

Toate aceste măsuri necesită mai mulți bani decît plătirea pur și simplu a ajutorului de șomaj, dar în schimb mai umane și mai judicioase din punctul de vedere al economiei naționale. Cei în cauză au astfel sentimentul că sînt necesari și că vor continua să fie interesați pentru piața muncii. În plus, o întreprindere ordonată, proaspăt zugrăvită, cu un efectiv de salariați bine calificați exercită o putere de atracție cu mult mai mare asupra unui virtual cumpărător. În orice caz, Instituția de Custodie reflectează la faptul ca astfel de societăți de ocupare a forțelor de muncă să nu existe decît pe termen limitat și să nu-și fixeze structura actuală. Căci ce ar fi ele altceva în viitor decît o altă formă a economiei administrate centralizat de către stat, chiar dacă sînt sub un alt nume ? Pretenția Instituției de Custodie este următoarea : societățile de ocupare a forțelor de muncă nu au voie să stea sub nici o formă în calea restructurării și privatizării și nu trebuie să reprezinte o concurență pentru noile întreprinderi particulare.

Un optimism moderat

Activitatea Instituției de Custodie se desfășoară astfel în ritm susținut. Cu ocazia unui bilanț făcut înainte de încheierea anului, Brigit Breuel a dat dovadă de un „optimism moderat". Se vinde din plin, se restructurează mult și se lichidează cu multă grijă. Se pare că Instituția de Custodie rezolvă zilnic aproape douăzeci de cazuri de trecere a unei firme în „mîinile cumpărătorului adecvat". În cadrul a numeroase tîrguri din țară și din străinătate se face o reclamă susținută în favoarea Instituției de Custodie ; la începutul lunii iulie, în cadrul unei vizite efectuate la Tokio, Brigit Breuel și-a exprimat dorința de a asista la o prezentă japoneză mai puternică în Estul Germaniei. În unele branșe, ca de pildă construcțiile și industria autovehiculelor, a început deja, după părerea șefei Instituției de Custodie, un nou reviriment ; s-au înmulțit semnele prevestitoare ale unui nou avînt, se construiesc noi instalații pentru diferite fabrici și de pe benzile rulante ale uzinelor de automobile ies noi modele de autovehicule. Din ce în ce mai multe firme ale Instituției de Custodie oferă noi locuri de muncă. Pînă la sfîrșitul acestui an își vor fi găsit un loc de calificare profesională peste 135 000 de tineri. După ce, la început, mai ales firme vestgermane au intrat în acțiune în Estul Germaniei, se pare că acum crește și în străinătate interesul cumpărătorilor de firme. În plus, din ce în ce mai mulți directori de firme și salariați în posturi de conducere preiau în regie proprie de la Instituția de Custodie fostele lor combinate. În cadrul unei acțiuni de amploare, Instituția de Custodie a verificat trecutul politic și calificarea profesională a diferiților manageri din firmele pe care le administrează, astfel încît o serie întreagă dintre aceștia au trebuit să plece. Prin această măsură Instituția de Custodie intenționa de asemenea să desființeze fostul „lanț al slăbiciunilor" din structura personalului firmelor din fosta RDG.

Cine asigură tranziția

Cît de puternic se bazează Instituția de Custodie pe oameni noi, se poate constata din însăși structura personalului ei. O bună parte din colaboratori este formată din manageri tineri, abia ieși de pe băncile instituțiilor de învățămînt superior. În timp ce nu absolut toți conducătorii de firme cunoscuți din Vest dovedeau un entuziasm vizibil față de preluarea unei îndatoriri în noile landuri federale — multe întreprinderi mari nu s-au arătat a fi dispuse să renunțe la managerii lor de frunte și în locul lor au trimis „schimbul al doilea" —, noii veniți văd în Instituția de Custodie o trambulină pentru o carieră ascendentă. Pentru mulți dintre acești tineri activitatea actuală — care nu pretinde numai cunoștințe la nivel universitar, ci și excepționale calități de conducere — va fi în viitor o ușă deschisă spre direcțiile marilor întreprinderi. Și nu sînt puțini cei care speră ca, după încheierea acestei etape de muncă, să-și poată folosi și în Estul mai îndepărtat experiența acumulată în procesul de privatizare. Un tînăr director de întreprindere din cadrul Instituției de Custodie făcea de curînd următoarea profeție : „Mulți dintre noi ne vom revedea la Moscova !"

RALF RUMPEL
(„PRISMA", nr. 7. — 1991)

Va intra NATO în desuetudine?

Atribuțiile Ailanței Atlantice s-ar putea să fie preluate în viitor de o forță armată comunitară

Propunerea Franței și a Germaniei, de a crea împreună un corp de armată ce urmează să devină nucleul viitoarei forțe de apărare comunitare, survine într-un moment, în ansamblul său, extrem de complex. Inițiativa președintelui Bush de dezarmare unilaterală a primit un răspuns mai mult decît satisfăcător din partea sovietică. Retragerii rachetelor cu rază scurtă de acțiune din Europa îi va urma aceea a circa jumătate din efectivele americane (circa 150 000 de soldați pînă în 1995). Cum prezența militară a Statelor Unite în Europa se va diminua în mod constant, iar amenințarea sovietică va fi departe de a fi eliminată, pentru mulți oameni politici europeni a apărut ca evidentă necesitatea creării unei forțe proprii de apărare. Dar cum urma ea să arate, ce efective ar fi trebuit să aibă, au rămas mult timp niște necunoscute.

Faptul că inițiativa survine tocmai în această perioadă nu este deloc întîmplător. Franța și Germania doresc să demonstreze că ideea unei Europe unite din punct de vedere politic, economic și militar este, mai mult ca niciodată, dezirabilă și posibil de înfăptuit. Cele două țări vor să convingă o dată în plus că ele își desfășoară colaborarea într-un mod constructiv. Poziția lor în cadrul Comunității apare ca întărită, iar atitudinea lor ar putea să fie în final decisivă pentru viitorul celor 12.

Demersul franco-german intervine astfel ca un prim element concret într-o dezbatere care riscă să se prelungească la nesfîrșit și care s-a menținut o perioadă îndelungată de timp în domeniul confuziilor și al rivalităților politice. La reuniunea de la Maastricht, proiectată pentru luna decembrie, se așteaptă ca inițiativa să capete dimensiuni concrete. O brigadă franco-germană exista încă din ianuarie 1989, dar acum se preconizează formarea unui corp de armată cu un efectiv de circa 50 000 de soldați.

Dacă Franța dorește ca uniunea politică și militară să se realizeze cît mai curînd posibil, aceasta se datorează faptului că Parisul tinde la creșterea rolului său în cadrul comunității. Lucru care, evident, îi nemulțumește pe britanici căci ei sînt oricum îngrijorați de perspectiva, considerată nefastă, ca o integrare sporită în cadrul CEE să ducă la pierderea identității lor naționale și la diminuarea posibilităților de manevră în ce privește politica externă. Marea Britanie se va găsi obligată să-și redefinească relațiile cu Moscova prin prisma unui parteneriat foarte strîns cu țările CEE. Iar nemulțumirea ei este sporită de faptul că propunerea franco-germană vine să înlocuiască una anglo-italiană, vizînd alcătuirea unei forțe de intervenție rapidă.

Franța, încă tributară ideii de mare putere, se simte atrasă de ideea creării unei forțe independente de NATO, care ar urma astfel să-și rezume activitatea la un rol pur consultativ. În schimb Germania pare mai dispusă să acționeze în vederea întăririi Alianței Atlantice, constituția ei nepermițîndu-i de altfel să acționeze pe un teritoriu neaflat sub jurisdicția acesteia.

Helmut Kohl și François Mitterrand

Ceea ce este însă cu adevărat important este că însuși rolul NATO în Europa va fi supus unei analize foarte atente. Dacă în trecut SUA priveau cu destulă neliniște perspectiva creării Uniunii Europei Occidentale (UEO), care urma să devină „brațul înarmat al Comunității", iată că nici astăzi atitudinea oficialităților de la Washington nu pare să se fi schimbat foarte mult, cu toate că administrația americană și-a afirmat în continuare angajamentul ei politic, economic și militar în cadrul NATO, în tot mai multe cercuri politice din SUA se fac totuși simțite tendințe izolaționiste. Utilitatea prezenței trupelor americane în Europa este pusă sub semnul întrebării, cu atît mai mult cu cît se consideră că fondurile destinate lor ar putea fi transferate pentru rezolvarea unor probleme interne (după cum se știe, bugetul federal este puternic grevat de datorii).

La cea de-a 37-a Adunare Generală a Asociației Tratatului Atlantic (ATA), șeful statului major interarme american, generalul Colin Powell, a declarat că Statele Unite doresc „să atribuie în continuare forțelor lor armate un rol mondial". Amintind că forțele militare americane staționate în străinătate vor fi reduse, generalul Powell a fost nevoit să recunoască că în aceste condiții țările Europei occidentale vor fi nevoite „să-și coordoneze și mai mult forțele". Este însă greu de prevăzut cum se va împăca propunerea de creare a unei forțe de intervenție rapidă a NATO sub comandament britanic, cu inițiativa franco-germană de alcătuire a unei armate subordonate direct CEE.

S-ar putea ca în viitor tendințele izolaționiste americane să ia amploare, și astfel forțele armate ale celor 12 să devină o realitate palpabilă. Însă în condițiile în care în sînul Comunității se manifestă destule rivalități, Alianța Atlantică va putea constitui un liant încă multă vreme util. Potrivit părerii lui John Galvin, comandant suprem al forțelor NATO, dacă în perioada războiului rece, Alianța a ajutat la păstrarea stabilității pe continentul european, „ei i-ar putea reveni în viitor sarcina de a-i menține pe europeni într-o țesătură de obligații reciproce". Dincolo de eleganța argumentației, care nu ascunde altceva decît dorința NATO de a-și păstra, chiar și într-o formă atenuată, rolul pe scena politică, cuvintele lui Galvin reflectă o realitate dură: Europa este încă mărginită de contradicții, iar schimbările care au loc în estul continentului necesită o abordare nuanțată și o permanentă cooperare pe multiple planuri. Țările Trilateralei par mai încîntate de perspectiva admiterii lor în cadrul NATO decît de apariția unei noi forțe armate comunitare.

Deocamdată, deosebirile de păreri par să persiste. Franța, căreia îi displace din ce în ce mai mult rolul conducător al SUA în cadrul NATO, va insista probabil pentru crearea unei forțe militare subordonate Comunității Economice Europene. Alături de Germania, ea este sprijinită și de Spania. De cealaltă parte, Marea Britanie și Italia vor susține propunerea ca o eventuală forță de apărare să-și desfășoare atribuțiile numai în cadrul NATO, fără a-i submina deci acestei autoritatea.

Încercarea prin care trece CEE este deosebit de dură, căci ea survine după ce criza din Iugoslavia demonstrase că este aproape imposibil pentru cei 12 să ajungă la o poziție concertată chiar și numai în probleme de politică externă. În timp ce estul continentului se zbate să iasă din utopia comunistă, țările din vestul său riscă ca, în lipsa unei atitudini lucide, să-și vadă împinse visele de unire înspre prăpastia luptei pentru supremație.

SORIN ȘTEFAN

Umbra lui Roman la Parlament

— Programul noului guvern sub lupă —

● Raționalizarea alimentelor de bază ? ● Nu se va face stabilizare monetară ● O comisie parlamentară ar trebui să cerceteze exercițiul bugetar al guvernului Roman ● „Nu prea avem ce împărți cu parlamentul" ● Incertitudini asupra viitoarelor alegeri ● „Acest guvern va fi zdrobit de problemele curente"

Singura cale de urmat este continuarea reformei, a afirmat în fața Camerelor reunite premierul Stolojan. Mai echilibrat, oricum, cel puțin în această fază, decît predecesorul, domnia-sa a prezentat „crezul" noului guvern. Spicuim: unificarea cursurilor de schimb ale monedei naționale, pentru combaterea evaziunii fiscale și restabilirea echilibrului valutar, stimularea exportului, menținerea stabilității (?) economice, financiare și monetare, continuarea reformelor structurale, ripostă hotărîtă corupției, speculei și altor fenomene care afectează ordinea socială. Există — ne-a reamintit dl. Stolojan — probleme economice grave, care vor fi accentuate de venirea iernii. Stocul de păcură, de exemplu, ce reprezintă abia 31% din cel existent în aceeași perioadă a anului trecut. Este posibil să se treacă la raționalizarea (cartelarea sau cum vreți să-i spuneți) alimentelor de bază. Ideea unei stabilizări monetare este depășită; acest lucru ar fi trebuit întreprins la începutul lui 1990. Evaluarea exercițiului bugetar al fostului guvern cade, eventual, în sarcina unei comisii parlamentare. Trebuie îmbunătățită relația cu forul legislativ, compromisă anterior de dl. Adrian Severin, deși „nu prea avem ce împărți cu parlamentul, adică nu avem motive de dispută". În ceea ce privește organizarea și desfășurarea alegerilor, noul premier ne-a informat, într-o scurtă conferință de presă, că se desfășoară consultări între partide, neexistînd încă un consens „mai larg" asupra datei și priorității. Vom avea mai întîi alegeri locale și apoi generale sau invers? Rămîne de văzut. Oricum, ni s-a spus, guvernul dorește alegeri la o dată cît mai apropiată dar, în această problemă, nu este principalul factor decizional.

Și în final: „acest guvern va fi zdrobit de probleme curente. Adică, cel mai mare volum de muncă va fi depus în încercarea de a rezolva aceste probleme".

Aminteam în titlu de umbra ex-premierului Roman. Ea a fost prezentă în sala din Dealul Mitropoliei, încuviințînd luările de cuvînt ale unor parlamentari. „Acest guvern trebuie să continue și să dezvolte principiile și orientările reformei (...). Nu numai România este în lume, ci și lumea este în România" — a atenționat dl. Marian Enache, liderul grupului parlamentar al F.S.N. din Adunarea Deputaților. Cum devine cazul n-am prea înțeles, totuși nu aceasta a fost culmea, ci apologia ex-premierului, făcută de dl. C. Sorescu, parlamentar și critic. Fecenist și „literat". Din decență nu vom cita nimic.

„Acest guvern are o sarcină precis delimitată, atît cronologic, cît și ca atribuții. N-o să umple butoiul Danaidelor. Să facă alegeri locale corecte, pentru a însănătoși o birocrație infestată de comunism", a opinat dl. Dan Lăzărescu, deputat P.N.L. De cealaltă parte dl. Călin Tăriceanu (grupul parlamentar de orientare liberală) s-a declarat mai sceptic: „Avem rezerve serioase și n-am acceptat oferta de a intra în acest guvern". Nedreptățit a fost dl. Radu Ceontea, fiindcă propunerile PUNR, vizînd trei ministere — [illegible] tură și [illegible] reținut, [illegible] domniei [illegible] Recomandă[illegible] nator: [illegible] team-ul [illegible] ționale. [illegible] de așteptat.

Poziția [illegible] pusă de [illegible] su: criza [illegible] previzibilă [illegible] tuația gravă [illegible] proape [illegible] ție, nu s-a [illegible] ameliorare. Un guvern [illegible] nală" nu [illegible] se va sprij[illegible] joritate [illegible] condiții, s-a [illegible] Național [illegible] consecvent [illegible] pentru Instituția [illegible] ției, din [illegible] (umbra ex-[illegible] tinat, supăr[illegible] punsul d-lui [illegible] a păcătuit, [illegible] nitate. Și [illegible]

Au fost, în [illegible] de cuvînt ale [illegible] Raportul pr[illegible] lojan a fost [illegible] dicare de mi[illegible] guvernului a [illegible] parat de fr[illegible] Camere ale p[illegible] dunarea De[illegible] mat toți mi[illegible] fost respinș[illegible] babil știți, d[illegible] biuc și Ludo[illegible] la vie...

ALEXA[illegible]

Politica de consolidare a lui John Major

Primul ministru britanic, John Major, a lansat campania electorală a conservatorilor pe un ton calm și competent, ce ar putea, în opinia majorității comentatorilor, să întărească șansele sale de succes în viitoarele alegeri. Neîncercînd măcar să imite oratoria încărcată de lirism și vederile radicale ale predecesoarei sale, Margaret Thatcher, în discursul său de încheiere John Major s-a mulțumit să expună pe un „ton de conversație" o politică de „consolidare, mai curînd decît de radicalism", apreciază cotidianul conservator „The Times". Chiar dacă acest ton i-a adus la conferință o primire mai puțin entuziastă decît cea din anii de glorie ai doamnei Thatcher, majoritatea ziarelor au văzut în aceasta o modestie ce ar putea fi apreciată favorabil de opinia publică britanică.

Menținînd tradiționalul crez conservator — garantînd fiecăruia „puterea de a alege și dreptul de a poseda" — amintind în cursul discursului de mai multe ori originea sa modestă, Major s-a prezentat — după cum arată „Daily Express", ca și celelalte ziare populare conservatoare — drept un „campion al aspirațiilor oamenilor simpli".

Conservatorii au abordat totuși această conferință de pe o poziție defensivă, după conferința foarte reușită a laburiștilor și în contextul unei controverse defavorabile asupra sistemului de servicii medicale.

Dezbaterile de politică externă au scos la iveală vechile sciziuni în privința Europei, iar cele consacrate economiei — în cadrul cărora ministrul de finanțe Norman Lamont și-a exprimat satisfacția pentru reducerea inflației și a promis o relansare economică foarte apropiată — au fost eclipsate de prezența doamnei Thatcher, pe care Major însuși a însoțit-o pînă la locul din centrul estradei.

După depășirea celor două teme problematice, conservatorii au continuat cu dezbaterile de politică internă, răspunzînd mai ales acuzațiilor formulate de laburiști pe tema asistenței medicale, opunînd competența unui guvern aflat în activitate „visurilor nerealiste și costisitoare" ale opoziției.

În ultima zi a conferinței, John Major a dat tonul campaniei electorale în vederea alegerilor legislative care vor avea loc anul viitor, în iulie: nici o idee nouă și mare, ci consolidarea unei politici deja în curs de desfășurare. În privința Europei, el și-a exprimat speranța într-un acord la reuniunea de la Maastricht, dar a promis că nu va lăsa să se „impună" nimic fără acordul parlamentului. În economie, inflația înfrîntă va permite înfrîngerea recesiunii. În domeniile sănătății, transporturilor, educației reformele vor continua, fără a fi accelerate.

Potrivit aprecierilor presei britanice — atît ca lider, la prima sa conferință anuală, cît și ca prim-ministru, după primele sale cîteva luni la putere — John Major a reușit o schimbare netă de ton, fără o adevărată modificare de substanță — atitudine care, potrivit evoluției cotei sale de popularitate după noiembrie trecut, pare să-i reușească. El va avea însă de înfruntat doi factori externi decisivi: reuniunea de la Maastricht, și, mai ales sănătatea economiei. **(AFP)**

CLARENCE THOMAS:

Victoria luptei pentru afirmare

Președintele George Bush și judecătorul Clarence Thomas

Alegerea magistratului de culoare Clarence Thomas în funcția de judecător al Curții Supreme a Statelor Unite pune capăt dezbaterilor furtunoase care au divizat America. Puternic susținut de președintele Bush, Thomas a fost confirmat de către Senat cu un scor foarte strîns: 50 de voturi pentru și 48 contra. El a devenit un candidat controversat în urma unor depoziții care i-au pus la îndoială moralitatea.

Clarence Thomas s-a născut în urmă cu 43 de ani într-un cătun înapoiat din statul Georgia, numit Pin Point, în familia unor muncitori sezonieri. A crescut în casa părintească pînă la vîrsta de 7 ani apoi a fost dat în îngrijire bunicului patern, căci mama sa, recăsătorindu-se, nu mai dorea să se ocupe de el. Acest bunic, modest culegător de recoltă, analfabet, l-a încurajat să studieze. O influență deosebită asupra lui au avut-o și călugărițele catolice ale școlii pentru copiii de culoare săraci, unde Clarence Thomas și-a petrecut primii ani de școală. După absolvirea colegiului catolic Sfînta Cruce, Thomas a intrat la Universitatea Yale, care în acea perioadă tocmai începuse să selecționeze tineri de culoare merituoși.

Educația morală religioasă pe care a primit-o în școlile frecventate l-au îndepărtat pe Clarence Thomas de ideile obișnuite ale militanților pentru drepturile negrilor. În timp ce aceștia vedeau ieșirea din analfabetism și sărăcie prin acțiuni guvernamentale, tînărul magistrat considera că populația de culoare nu are nevoie de programe deosebite și de cote speciale alocate pentru ea în universități și în cîmpul muncii, ci că ea se poate ridica prin efort și merit propriu. Acest mod de a vedea lucrurile au nemulțumit organizațiile militante ale negrilor, care au criticat vehement candidatura sa la postul de judecător al Curții Supreme. Unii dintre ei, precum reverendul Jesse Jackson, fost candidat la alegerile prezidențiale, și-au declarat în mod deschis opoziția.

Dar Clarence Thomas nu a fost contestat numai de concetățenii săi negri, ci și de organizațiile feministe din Statele Unite.

Educația catolică pe care a primit-o l-a făcut pe judecătorul Thomas să se pronunțe în mai multe rînduri împotriva avortului. Multe femei americane se tem că noul judecător al Curții Supreme ar putea extinde legea privind interzicerea avortului pe întreg teritoriul Statelor Unite. Deocamdată această lege a fost votată doar în cîteva state.

Dar întorsătura cea mai senzațională avea să se petrească cu cîteva zile înainte de votul Senatului, cînd Comisia judiciară care examina candidatura lui Thomas a primit o plîngere din partea profesorului de drept Anita Hill. Ea afirma că în anii '80, cînd lucra ca subalternă a judecătorului Clarence Thomas la Equal Employment Opportunity, acesta i-ar fi făcut numeroase avansuri amoroase indirecte. Rudele Anitei Hill chemate să depună mărturie au confirmat acuzația magistratei.

Clarence Thomas a negat vehement, acuzînd totodată Senatul că își permite să vînture acuzații care pot distruge viața unui om. În această dispută judecătorul Thomas a avut tot timpul sprijinul președintelui Bush. Președintele american a reușit să-i convingă pe senatori că Thomas este cel mai bun candidat pentru acest post, în ciuda acuzațiilor de imoralitate (imposibil de dovedit) care i-au fost aduse. Este probabil ca în spatele acțiunii magistratei Hill să se ascundă o tentativă de a îndepărta un candidat capabil, ridicat prin merit propriu și nu prin „cote favorizante". Oricum noul judecător al Curții Supreme nu intenționează să facă cadouri concetățenilor săi de culoare.

LUCIA ȘTEFAN

Fidel Castro și istoria comunistă

Cel de-al IV-lea congres al partidului comunist din Cuba l-a reales pe Fidel Castro și fratele său, Raul, în funcția de prim secretar, și, respectiv, al doilea secretar al Comitetului Central. Din cei 25 de membri ai Biroului Politic, 14 fac parte pentru prima oară din acest organism.

•

Fidel Castro a criticat vehement democrația burgheză, afirmînd că ea nu are nimic din adevărata democrație. „Pluripartitismul este o pluriporcărie, iar pretinsa democrație burgheză occidentală nu are nimic dintr-o democrație, ea este o murdărie", a afirmat Castro în cadrul celui de-al IV-lea Congres al Partidului Comunist, care s-a desfășurat cu ușile închise.

Extrase din discursurile sale au fost difuzate de televiziune.

Liderul cubanez a declarat că socialismul este „singurul sistem politic cu adevărat democratic" și nu a pierdut ocazia de a-l critica, fără a-l numi însă, pe Mihail Gorbaciov, „domnul atotputernic" care „a dizolvat partidul (comunist) prin decret". **(AFP)**

Premierul Shamir va rămîne în funcție

Parlamentul israelian a respins moțiunea de neîncredere în premierul Yitzhak Shamir, înaintată de Partidul Muncii, aflat în opoziție. Moțiunea a fost prezentată în semn de protest față de politica „dură" adoptată de Shamir în privința eforturilor de organizare a unei conferințe de pace asupra Orientului Mijlociu. Cu 55 de voturi pentru și 46 împotrivă, Knessetul (parlamentul) s-a pronunțat în favoarea respingerii moțiunii. Partidul Muncii a propus vot de neîncredere după ce premierul Shamir a declarat, săptămîna trecută, în parlament că nu este clar dacă va avea loc conferința de pace asupra Orientului Mijlociu, pentru convocarea căreia se fac eforturi uriașe. Liderul Partidului Muncii, Shimon Peres, a condamnat politica implantărilor israeliene în teritoriile arabe ocupate, promovată de Shamir. **(Reuter)**

PE SCURT

NIGERIA : VIOLENȚE ÎNTRE CREȘTINI ȘI MUSULMANI

În orașul nigerian Kano se semnalează de două zile intense lupte de stradă între populația musulmană a orașului și cea creștină. Musulmanii s-au declarat nemulțumiți de sosirea unui misionar creștin de origine germană și au incendiat bisericile orașului . Au fost semnalate sute de victime, printre care 300 morți. Președintele Babangida a fost nevoit să își scurteze vizita pe care o efectua la Harare (Zimbabwe), călătorie prilejuită de conferința țărilor Commonwealthului. În oraș circulația în timpul nopții a fost interzisă iar creștinii continuă să stea ascunși.

CAMBODGIA : O.N.U. ÎMPIEDICĂ REPATRIEREA FORȚATĂ

Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru refugiați își continuă eforturile de a opri repatrierea forțată a refugiaților cambodgieni aflați în Thailanda, de către khmerii roșii. Secretarul general al O.N.U., Javier Perez de Cuellar a avertizat că orice repatriere cu forța organizată de această formațiune politică ar pune în pericol procesul de pace din Cambodgia elaborat sub auspiciile O.N.U. Națiunile Unite au cerut Thailandei să trimită mai multe trupe pentru a păzi lagărele refugiaților cambodgieni și a preveni intervenții din partea khmerilor roșii.

MITING ANTICOMUNIST LA TIRANA !

În cursul unei demonstrații anticomuniste care a avut loc în capitala Albaniei s-a dat foc portretelor unor lideri comuniști aflați încă la putere. Mitingul, la care au participat peste 10 000 de persoane, în majoritatea lor studenți și intelectuali, a avut loc în Curtea Universității din Tirana. S-au strigat lozinci anticomuniste și s-a cerut decomunizarea Albaniei.

LIBAN : SCHIMB DE FOCURI ÎN „ZONA DE SECURITATE"

Ministerul libanez al Apărării a anunțat la Beirut că soldații israelieni au deschis focul asupra unor poziții deținute de armata libaneză în sudul țării. Schimbul de focuri a avut loc în așa numita „zonă de securitate israeliană" de la frontiera Libanului cu această țară.

U.R.S.S. : AJUTOR LEGAT DE O PIAȚĂ UNICĂ

Ajutorarea Uniunii Sovietice de către Occident depinde de crearea unei piețe economice comune, este părerea unor membri marcanți ai Fondului M[illegible] național. Occidentul are nevoie de un singur [illegible] atunci cînd discută de împrumuturi și mai [illegible] bursarea lor. Republicile baltice vor deveni [illegible] F.M.I. în aprilie 1992.

RUSIA PREIA CONTROLUL UNO[illegible] ZĂCĂMINTE SOVIETICE

Federația Rusă a hotărît să preia contr[illegible] telor de aur, pietre și metale prețioase. la [illegible] fost organizată o comisie care se va oc[illegible] probleme.

LUPTELE CONTINUĂ ÎN CROA[illegible]

În ciuda înțelegerii de încetare a focu[illegible] președinții Serbiei Miloševici și Croației Tu[illegible] zența lui Mihail Gorbaciov, luptele au rein[illegible] ția. Vukovarul continuă să fie asediat. în [illegible] buri de focuri au fost semnalate la Osiek [illegible] Președintele sovietic și-a declarat dispo[illegible] a servi ca mediator în problema iugoslavă [illegible] tele croat Tudjman și-a exprimat sceptic[illegible] tură cu posibilitatea unor tratative de pa[illegible] apropiat. Un acord cu privire la evacuare[illegible] Vukovar a fost semnat ieri între părțile [illegible] organizația „Medicins sans frontieres".

PREȘEDINȚIA IUGOSLAVĂ REFUZĂ A[illegible] DE LA HAGA

Președinția colectivă a Iugoslaviei a [illegible] a fost preluată de Serbia și aliații ei a a[illegible] va considera legată de nici o decizie re[illegible] conferința de la Haga în cursul acestei să[illegible] și aliații ei care au rămas membri ai pre[illegible] tive au afirmat că deciziile ce se vor lua [illegible] la ședința de vineri vor fi îndoielnice și [illegible] dintele sirb Slobodan Miloševici este invitat [illegible] vorbiri, dar C.E.E. a încetat să mai recun[illegible] ția colectivă iugoslavă.

DAUNE PENTRU VICTIMELE NAZ[illegible]

Guvernul german urmează să inființe[illegible] circa 3 miliarde de dolari pentru a plăti da[illegible] poloneze ale nazismului. Plățile vor fi efe[illegible] termediul „Fundației pentru prietenia ger[illegible] pînă în 1993, cînd guvernul polonez va re[illegible] orice pretenții. Declarația pune capăt [illegible] două guverne, care au durat 20 de ani și [illegible] rea Tratatului de prietenie dintre Polo[illegible] Victimele poloneze ale nazismului au [illegible] ca insuficientă.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir București, Calea Griviței nr. 64—66

Tiparul : Imprimeria CORESI, București